

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

Τι γνώμη έχουμε για τον εαυτό μας;

Στιγμιότυπα από την Κοιλάδα της Σκιάς του Θανάτου

(XIV)

Έχει κι άλλο!

Το άκουσα πρόσφατα σε κηδεία αγαπητού αδελφού και μου άρεσε. Δεν είμαι σίγουρος αν μέσα στη συγκινησιακή ατμόσφαιρα το συγκράτησα σωστά, γι' αυτό θα προσπαθήσω να το πω με δικά μου λόγια, χωρίς να διεκδικώ την πατρότητα του συλλογισμού.

Έζησα τα παιδικά μου χρόνια σε περίοδο ανεργίας και σχετικής φτώχειας όπως τούτα που διαφαίνονται ξανά εμπρός μας. Αγαθά υπήρχαν λιγοστά και τα καλούδια που ποθούνσαμε ως παιδιά ακόμη λιγότερα. Όχι σπάνια μας έστελναν στο περιπτεράκι της γειτονιάς με δύο δεκάρες, να αγοράσουμε δύο καραμέλες – καραμέλες και όχι σωληνάκια ή κουτάκια. (Ίσως κάποιοι θυμούνται ακόμη τις "τσάρλεστον" και τις "αστακού").

Στο σπίτι ήταν γιορτή αν είχαμε κάτι πιο εκλεκτό από το συνηθισμένο όσπριο ή ζυμαρικό, κι αυτό το "κάτι" ήταν πάντα λιγοστό και δίκαια μοιρασμένο, για να φτάσει σε όλους. Όμως ακόμη θυμάμαι τη μητέρα που κάποιες φορές έλεγε, «**Φάτε όσο θέλετε, έχει κι άλλο!**»

Έτσι και στο Γάμο της Κανά, τότε που όλοι σκέφτονταν ότι το κρασί τελείωνε, φαντάζομαι τον αρχιτρίκλινο να στέκεται και να φωνάζει στους καλεσμένους: «**Πιείτε όσο θέλετε, έχει κι άλλο!**», αφού προηγούμενα ο Χριστός είχε μετατρέψει το νερό σε εξαιρετικό κρασί.

Η ώρα του θανάτου είναι σκληρή και τραγική συνάμα, επειδή όπως λένε οι άλλοι για τον άνθρωπο που έφυγε: «**Αυτός τα έφαγε τα ψωμιά του!**»

Όμως για τον Χριστιανό που γνώρισε το Ευαγγέλιο του Χριστού και της Ανάστασης, τα πράγματα δεν είναι έτσι. Παρ' όλο που βλέπουμε το ποτήρι να λιγοστεύει και να τελειώνει, η φωνή του αναστημένου βασιλιά Χριστού ακούγεται στεντόρεια να λέει: «**Μη φοβάστε!**

Έχει κι άλλο!»

Δεν σταματάει η ζωή στον τάφο. Ένα δάλεμμα είναι του τάφου η ψυχρή πραγματικότητα. Δεν τελειώνει ο άνθρωπος με τον «**τελευταίον ασπασμόν**» που του δίνουμε πριν το σώμα παραδοθεί στο χώμα και τη διάλυση της φθοράς.

Μπορεί ο Λευτέρης Παπαδόπουλος να θρηνεί πως «**Η ζωή εδώ τελειώνει, σβήνει το καντήλι μου, κι η ψυχή σαν χελιδόνι, φεύγει απ' τα χείλη μου!**» Αλλά χιλιάδες χρόνια πριν ο φωτισμένος άνθρωπος του Θεού διακήρυττε: «**Εξεύρω ότι ζη ο Αυτρωτής μου, και θέλει εγερθή εν τοις εσχάτοις καιροίς επί της γης· και αφού μετά το δέρμα μου το σώμα τούτο φθαρή, πάλιν με την σάρκα μου θέλω ιδή τον Θεόν· τον οποίον αυτός εγώ θέλω ιδεί, και θέλουνσι θεωρήσει οι οφθαλμοί μου, και ουχί άλλος**» (Ιώβ 19/1θ/25-27).

Απέναντι σε κάθε χαροκαμένη μάνα και σε κάθε ορφανό, σε κάθε γυναίκα που έχασε τον άντρα της και σε κάθε λυπημένο φίλο, ο Χριστός βεβαιώνει: **Η ζωή δεν τελείωσε. ΕΧΕΙ ΚΙ ΑΛΛΟ!** Έγινε να χρησιμοποιήσουμε τα δικά Του άγια λόγια:

«**Ερχεται ώρα, καθ' ην πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουνσι ακούσει την φωνήν [του Υιού του ανθρώπου], και θέλουνσι εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής. Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή· ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσκει! Επειδή εγώ ζω, κι εσείς θα ζήσετε**» (Ιωάν. 5/ε/28-20, 11/ια/25, 14/ιδ/19).

Το πλήρες μήνυμα του αποστολικού Ευαγγελίου ήταν «**Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ**» (Πράξ. 17/ζ/18). Κάθε άλλο "ευαγγέλιο" είναι ψεύτικο και ελαττωματικό· κακή απομίμηση της αλήθειας του Χριστού.

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΘΡΑ	Σελ.	ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ	Σελ.
❶ Στιγμιότυπα από την Κοιλιάδα της Σκιάς του Θανάτου (XIV) – Έχει κι άλλο!	2	❶ ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΑ	14
❷ Ο Μεγαλύτερος... ..	4	☐ Κι ύστερα ήρθε άλλη γενιά... ☐ Ο "δείκτης" της κοινωνίας ☐ Δ.Ξ./Δ.Α. (Δεν Ξέρω - Δεν Απαντώ)	
❸ «Τις μαθητής...» [Ανανίας - Τιμόθεος]	8	❷ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ	26
❹ Οι άλλοι θα σωθούν;	16	☐ Για τον ποιμένα Καρμπόνη	
❺ Βιβλιοπαρουσίαση	19	❸ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [;] »	28
❻ Χριστιανός και Πολιτική	21	☐ 28 ^ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ☐ «ΚΑΙ ΑΡΑΤΩ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΑΥΤΟΥ»... ☐ «ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΥΝ ΜΗ ΑΜΑΡΤΑΝΕΙ!» ☐ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ (Συνέχεια)	
❼ Με ή χωρίς τζίβα; [Αναδημοσίευση]	23	❹ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ	
❽ Σας είχαμε πει την αλήθεια ...	32	Ο πλανήτης κινδυνεύει... ..	31

έντιμη όφθαλμού...

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΝΕΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Κιουταχείας 8, 14231 Νέα Ιωνία

ΕΤΟΣ 24 – ΤΕΥΧΟΣ 210 / ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7) • Με σύνθημα «**πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή**» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιπαρατίθεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • **Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε εκτέλεση της εντολής «**Δωρεάν δότε**» (Ματθ. 10/ι/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXX • **Ιδιοκτήτης:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης • **Ταχυδρομική Επικοινωνία:** **ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ** • **Τηλεφωνική Επικοινωνία:** 210-27.73.785 • **Εκτύπωση:** Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • **[Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360]** • **Τυπώνεται στην Ελλάδα** • **Printed in Greece** • **Not to be sold** •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
tyxikos@gmail.com

www.tyxikos.gr

Ξέρεις ποιος είμαι ΕΓΩ;

Ο Μεγαλύτερος...

Τον τελευταίο καιρό πολλοί συμπολίτες μας συμμετείχαν σε καμπάνια τηλεοπτικού σταθμού για να επιλεγεί "ο Μεγαλύτερος Έλληνας". Μια διαδικασία που εξασφάλισε σημαντικά κέρδη στους διαχειριστές του προγράμματος ενώ αφαίρεσε χρήματα (αν και λίγα όμως από πολλούς) για να στέλνουν τηλεφωνικά μηνύματα, να αγοράζουν σχετικά βιβλία, να πληρώνουν διαφημίσεις σε τηλεοπτικές εκπομπές, ακόμη και δίσκους με σχετική μουσική...

Πάντα οι άνθρωποι θέλουν να μετρώνται αναμεταξύ τους για να φανεί ποιος είναι **"Ο πιο μεγάλος"**. Όταν ήμασταν μικρά αγόρια, στεκόμασταν ο ένας πλάι στον άλλο για να δούμε ποιος είναι **ο πιο ψηλός**, ποιος είναι **ο πιο καλός μαθητής**, ποιος είναι **ο ταχύτερος στο τρέξιμο**, εν ολίγοις ποιος είναι **Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΙ Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ**.

Αυτή η παιδική "αρρώστια" δεν λείπει από τους ενήλικους, καθώς ακούμε να ονομάζονται οι διάφοροι Μεγάλοι, Ναπολέοντες, Αλέξανδροι, Κωνσταντίνοι κ.ο.κ. – είτε εκτός είτε εντός του φρενοκομείου. Επίσης δεν λείπει από τον εκκλησιαστικό χώρο όπου ακούμε για άλλους "μεγάλους" όπως οι Βασίλειος Καισαρείας, Αθανάσιος Αλεξανδρείας, Πάπας Γρηγόριος Α΄ κ.ο.κ.

Και στον Χριστό τέθηκε κάποια στιγμή αυτό το ερώτημα από τους μαθητές Του, να διαλέξει και να πει: **«Τις**

άρα είναι μεγαλύτερος εν τη βασιλεία των ουρανών;» (Ματθ. 18/1η/1). Αλλά ο Κύριος απάντησε με μία πράξη: **«Προσκαλέσας ο Ιησούς παιδίον, έστησεν αυτό εν τω μέσω αυτών και είπεν· Αληθώς σας λέγω, εάν δεν επιστρέψητε και γείνητε ως τα παιδιά, δεν θέλετε εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών. Όστις λοιπόν ταπεινώσῃ εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτος είναι ο μεγαλύτερος εν τη βασιλεία των ουρανών»** (εδ. 2-4).

Κρατώντας στο νου αυτό το διάλογο των μαθητών με τον Κύριο, ας επιστρέψουμε τώρα στη δική μας καθημερινή πραγματικότητα. Όλοι σ' αυτό τον κόσμο, ακόμη και οι πιστοί, αν δεν συνηθίζουν να βαθμολογούν τον εαυτό τους ως τον "μεγαλύτερο", σίγουρα είναι έτοιμοι να απαντήσουν, —*Αν και δεν είμαι ο μεγαλύτερος ή ο καλύτερος, σίγουρα όμως δεν είμαι και ο χει-*

ρότερος ή ο μικρότερος. Κάνω το μέρος μου, ό,τι περνάει από το χέρι μου. Ή ακόμη να σταθούν όπως ο Φαρισαίος της παραβολής και να πουν, –Κάνω αυτό, κάνω εκείνο και, επιτέλους, δεν είμαι όπως εκείνος εκεί ο Τελώνης... Με τον τρόπο αυτό ανεβαίνουν κάποια σκαλοπάτια στην κλίμακα της αναμέτρησης με πολλούς άλλους συνανθρώπους τους (Λουκ. 18/1η/10-14).

Πάντα ζητάμε να βρούμε ποιος είναι ο μεγαλύτερος και πάντα ελπίζουμε ότι στο τέλος της αναμέτρησης, αν δεν είμαστε ο πιο μεγάλος, τουλάχιστον έχουμε "καλή σειρά", ίσως είμαστε μεταξύ των "φιναλίστ".

Όμως αν προσέξουμε στα χωρία που παραθέσαμε, οι απόστολοι ρωτούν κάτι αρκετά διαφορετικό: «**Τις άρα είναι μεγαλύτερος εν τη βασιλεία των ουρανών;**» και το ερώτημά τους φαίνεται να έχει μια θεολογική/εκκλησιολογική χροιά. Δεν λένε ποιος είναι μεγαλύτερος ανάμεσά μας, καθώς γνώριζαν ότι άλλος ήταν ψαράς, άλλος τελώνης κ.ο.κ., αλλά το ερώτημά τους μεταφέρεται σε ανώτερο επίπεδο, στη Βασιλεία των Ουρανών· εκεί ποιος θα είναι ο μεγαλύτερος.

Εδώ όλα θα περάσουν κάποια στιγμή και πέραν του τάφου, στο αιώνιο και παντοτινό, τι θα συμβαίνει και ποια θα είναι η "ιεραρχία", επειδή οι άνθρωποι έχουν μάθει να ζουν με ιεραρχίες και διαβαθμίσεις...

Και η μητέρα των Ζεβεδαίων πήγε στον Χριστό σε μια άλλη περίπτωση και ζήτησε: «**Ειπέ να καθήσωσιν ούτοι οι δύο υιοί μου εις εκ δεξιών**

σου και εις εξ αριστερών εν τη βασιλεία σου» (Ματθ. 20/κ/21). Να τα βολέψουμε τα παιδιά... Με το δίκιο τους τότε οι υπόλοιποι μαθητές «**ηγανάκτησαν περί των δύο αδελφών**» και μόνο που είχαν το θράσος αυτής της πρωτοβουλίας, παρακάμπτοντάς τους. Αυτές οι δουλειές μεταξύ των ανθρώπων γίνονται κατ' ιδίαν, όμως ο Κύριος ξεκαθάρισε μια για πάντα, πως τέτοιες μέθοδοι δεν έχουν πέραση στο δικό Του το βασίλειο.

Στην πρώτη περικοπή ο Κύριος κάλεσε τους μαθητές Του να γίνουν ΣΑΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Στη δεύτερη, εκείνη με την μαμά, ο Κύριος δίνει περισσότερες εξηγήσεις: «**Εξεύρετε ότι οι άρχοντες των εθνών κατακυριεύουσιν αυτά και οι μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αυτά. Ούτως όμως δεν θέλει είσθαι εν υμίν, αλλ' όστις θέλει να γείνη μέγας εν**

υμίν, ας ήναι υπηρέτης υμών, και όστις θέλη να ήναι πρώτος εν υμίν, ας ήναι δούλος υμών» (εδ. 25-27). Και για να μη θεωρηθεί αυτός ο λόγος ως γράμμα χωρίς περιεχόμενο, τους καλεί να προσέξουν και να σημειώσουν ότι Εκείνος, **«ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών»** (εδ. 28).

Στην εποχή μας μέσα στις διάφορες πνευματικές κοινότητες δεν χρησιμοποιούμε το ερώτημα των Αποστόλων, **«Ποιος θα είναι ο μεγαλύτερος;»** επειδή έχουμε αναπτύξει διαφορετική ορολογία. Εμείς για παράδειγμα λέμε: **Ποιος θα είναι ο διάκονος; Ποιος θα είναι ο πρεσβύτερος; Ποιος θα είναι ο ποιμένας; Ποιος θα είναι ο υπεύθυνος; Ποιος θα είναι πρόεδρος;** κ.ο.κ. Με όλα τα παραπάνω μια θέση μεγαλύτερου ζητάμε, απέναντι στους υπόλοιπους συν-δούλους μας.

Και ο Κύριος λέει, — **Θα είσαι ο τελευταίος από όλους!** Και όχι ο τελευταίος με την έννοια του άχρηστου, επειδή πολλοί είναι πρόθυμοι να πουν αυτό που έλεγε ο Ψαλμός, **«ήθελον προτιμήσει να ήμαι θυρωρός εν τω οίκω του Θεού μου»** (Ψαλμ. 84/πδ/10), εννοώντας ότι δεν θεωρούν απαραίτητο εκείνοι να εργάζονται, να κηρύττουν, να τρέχουν, να κάνουν επισκέψεις στους ηλικιωμένους και ασθενείς. Ας πάνε οι άλλοι κι ας πάρουν τις πρώτες θέσεις οι άλλοι· εγώ ας είμαι μόνο θυρωρός...

Ενώ όμως μια τέτοια νοοτροπία δίνει την εντύπωση, κατ' αρχήν, ότι αυτός ο άνθρωπος έπιασε το νόημα των λόγων του Χριστού, εντούτοις ο Κύ-

ριος δεν είπε μόνο, **«πάντων έσχατος»** αλλά και **«πάντων υπηρέτης»** (Μάρκ. 9/θ/35). Δεν μπορεί να είναι τεμπέλης αυτός που θα γίνει μέγας στη Βασιλεία του Θεού. Αντίθετα ο Χριστός ονόμασε **πονηρό** τον οκνηρό δούλο (Ματθ. 25/κε/26). Το ζητούμενο, λοιπόν, δεν είναι ποιος θα είναι ο πιο ακαμάτης και άχρηστος αλλά ποιος θα είναι πρόθυμος να κάνει ακόμη και την τελευταία και πιο ταπεινωτική εργασία.

Πριν από χρόνια, σε μια κατασκήνωση κι ενώ μια παρέα νέων καθόμασταν κάτω από ένα πεύκο, έρχεται ένας από τους πιο γνωστούς και σεβασμιούς ανθρώπους που υπηρετούσαν σ' εκείνο το πρόγραμμα, και παρακάλεσε τον γράφοντα να τον βοηθήσει σε κάτι. Τον ακολούθησε και πήγαν στο χώρο που ήταν οι τουαλέτες. Εκεί ο άνθρωπος αυτός πήρε το λάστιχο που ήταν στη βρύση και ζήτησε από τον γράφοντα να ανοίγει και να κλείνει το νερό καθώς εκείνος έμπαινε στις τουαλέτες για να καθαρίσει τις λεκάνες ενώ ο νεαρός βοηθός ανοιγόκλεινε το διακόπτη... Δεν χρειάζεται να προστεθεί πως τούτη η σκηνή είναι από τις λίγες που έχουν καρφωθεί όλα αυτά τα χρόνια στο μυαλό και τη συνείδησή του νέου εκείνου.

Αυτός που οι άλλοι θα έπρεπε να του προσφέρουν την καλύτερη θέση, να του σερβίρουν τον καφέ και να του προσφέρουν την καλύτερη μερίδα, ήταν ο πρώτος που έσπευσε — με διακριτικότητα και χωρίς τυμπανοκρουσίες — κι ενώ οι άλλοι απολάμβαναν τη δροσιά της σκιάς των πεύκων, πήγε εκεί που δεν θα πήγαινε άλλος για να

κάνει εκείνο που δεν θα έκανε κανείς. Για τούτο ακριβώς, αυτός ο άνθρωπος που μόνο ο Κύριος τον γνωρίζει, κι αν με τίποτε άλλο δεν θα είχε κερδίσει την εκτίμηση αυτού του νέου, το κέρδισε δίνοντας μάθημα σοβαρότατο έμπρακτης εφαρμογής του κυριακού λόγου **«πάντων έσχατος και πάντων υπηρέτης»**.

Από λόγια όλοι είμαστε έτοιμοι και να ακούσουμε και να πούμε... Το ζήτημα είναι να μάθουμε αυτό το μάθημα που δίδαξε ο Χριστός γι' αυτό ας πάμε στην Επί του Όρους Ομιλία, να δούμε εκεί μια άλλη πτυχή από το ίδιο θέμα: **«Όστις λοιπόν αθετήση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών· όστις δε εκτελέση και διδάξη, ούτος μέγας θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών»** (Ματθ. 5/ε/19).

Και επειδή η ερώτηση των Μαθητών ήταν, –Ποιος θα είναι ο μεγαλύτερος στη Βασιλεία των Ουρανών: ο Κύριος απάντησε πως **«μέγας»** στη δόξα του Χριστού θα είναι όποιος εκτελέσει πρώτα και διδάξει ύστερα – αφού έχει ήδη εκτελέσει ο ίδιος.

Εμείς έχουμε συνηθίσει να βαθμολογούμε τους ανθρώπους ανάλογα με την καταγωγή τους, τα πτυχία τους και τις γνώσεις τους, όμως εδώ λέει ότι η αξία δεν βρίσκεται στο ποιος ξέρει αλλά στο ποιος θα εκτελέσει και θα διδάξει.

Στο σημείο αυτό θα μπορούσε κάποιος να διακρίνει και μια ακόμη λεπτομέρεια, καθώς στην αντίληψή μας εννοεί όχι τη διδαχή ξεχωριστά από την εκτέλεση, αλλά τη διδαχή που προέρχεται μέσα από την εκτέλεση, καθώς οι άλλοι βλέπουν το καλό παράδειγμα του δασκάλου καθώς ο ίδιος πράττει όσα διδάσκει. Δεν ισχύει, δηλαδή, αυτό που συμβαίνει στα ανθρώπινα σχολεία, όπου άλλος διδάσκει τη θεωρία και άλλος επιβλέπει στα εργαστήρια της πρακτικής, αλλά μια διαδικασία όπου εκείνος που διδάσκει το κάνει ΠΡΑΤΤΟΝΤΑΣ Ο ΙΔΙΟΣ. Όχι με θεωρίες αλλά με το δικό του παράδειγμα, όπως δηλαδή και ο Κύριός μας, που **«δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών»**. ❶

Ακολουθήσαν όμως τον Χριστό, σε τούτο το παράδειγμα οι μετέπειτα χριστιανοί; Ας δούμε στο επόμενο άρθρο δύο περιπτώσεις από την Καινή Διαθήκη.

Ξέρεις ποιος είμαι ΕΓΩ;

«Τις μαθητής...»

Ύστερα από όσα εκτέθηκαν στο προηγούμενο άρθρο, τίθεται το ερώτημα: –Ακολουθήσαν το παράδειγμα της ταπεινής υπηρεσίας οι μετέπειτα χριστιανοί; Σε τούτο το άρθρο παρακολουθούμε δύο σημαντικές περιπτώσεις.

1. Ανανίας

Πριν γίνει χριστιανός ο τότε Σαύλος πήγαινε στη Δαμασκό με σκοπό να συλλάβει τους εκεί χριστιανούς και να τους οδηγήσει δεμένους στα Ιεροσόλυμα, στους αρχιερείς των Ιουδαίων. Όταν στο δρόμο του φανερώθηκε ο Χριστός, ανάμεσα σ' εκείνα που του είπε ήταν: «**Είσελθε εις την πόλιν, και θέλει σοι λαληθή τι πρέπει να κάμης**» (Πράξ. 9/9/1), πράγμα που έκανε και φιλοξενούμενος στο σπίτι κάποιου Ιούδα στην Ευθεία οδό, περίμενε τι μήνυμα θα άκουγε.

Πριν όμως γίνει αυτό, ο Κύριος χρειάστηκε ν' απευθυνθεί σε έναν άλλο άνθρωπο, για τον οποίο ο ιερός συγγραφέας γράφει: «**Ήτο δε τις μαθητής εν Δαμασκώ Ανανίας ονομαζόμενος**» (εδ. 10). Σ' αυτόν τον αδελφό μας φανερώθηκε ο Κύριος με όραμα και τον πρόσταξε να συναντήσει τον Σαύλο, να του θεραπεύσει την προσωρινή τύφλωση και να τον βαπτίσει. Αξίζει, λοιπόν, να δούμε ποιος ήταν αυτός ο Ανανίας.

Χωρίς αμφιβολία, εμείς αν είχαμε να διαλέξουμε κάποιον για να του αναθέσουμε ένα τέτοιο έργο, θα ψάχναμε να βρού-

με τον πιο κατατοπισμένο, τον πιο ετοιμόλογο, τον πιο εντυπωσιακό από ανάμεσά μας, κάποιον που θα μπορούσε να "αντιμετωπίσει" αυτό τον πριν από λίγο εχθρό μας για να τον προσεταιριστεί. Όμως, εντελώς αντίθετα από όλα αυτά, ο Κύριος διαλέγει έναν άνθρωπο που μπορεί να περιγραφεί με δύο μόνο λέξεις: «**Τις μαθητής**», δηλαδή κάποιος μαθητής, ένας από τους πολλούς, ίσως ένας άσημος μεταξύ των πολλών. Ούτε πρεσβύτερος, ούτε επίσκοπος, ούτε κάτι τι άλλο αξιόλογο. Μόλις που μας δίνει το όνομά του –Ανανίας– και πλέον αυτού ουδέν.[¹]

Ο Ανανίας, λοιπόν, που ήταν πράγματι «**τις μαθητής**», δηλαδή ένας από όλους και χωρίς ξεχωριστές ιδιότητες, αποκρίθηκε στον Κύριο: «**Κύριε, ήκουσα από πολλών περί του ανδρός τούτου, όσα κακά έπραξεν εις τους αγίους σου εν Ιερουσαλήμ· και εδώ έχει εξουσίαν παρά των αρχιερέων να δέση πάντας τους επικαλουμένους το όνομά σου**» (εδ. 13-14). Με άλλα λόγια ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται το μέγεθος του έργου και τους κινδύνους που περιλαμβάνει, κι αρχίζει να εξηγεί τις επιφυλάξεις του. –*Πού με στέλνεις Κύριε; Ξέρεις τι είναι αυτός ο*

άνθρωπος; Σε τι κίνδυνο με βάζεις; Αλλά ο Κύριος επιμένει απλά και συγκεκριμένα. –Πήγαινε, επειδή εγώ τον έχω διαλέξει να είναι χρήσιμος δικό μου σκεύος.

Ως αποτέλεσμα, στο χωρίο 17 έχουμε την υπακοή του πιστού ανθρώπου: **«Υπήγγε δε ο Ανανίας και εισήλθεν εις την οικίαν»**. Ο Θεός δεν τον κατέκρινε επειδή έβλεπε την γήινη διάσταση των πραγμάτων. Ούτε τον περιφρόνησε, επειδή προς στιγμή δίστασε. Αντίθετα επέμεινε στην επιλογή Του επειδή, όπως είναι προφανές, ο Κύριος ήξερε ποιον διάλεξε για να κάνει αυτό το έργο. Στα δικά Του μάτια ο Ανανίας ήταν ο καταλληλότερος από όλους τους χριστιανούς στη Δαμασκό και όπως αποδείχθηκε εντελώς υπάκουος. Ως αποτέλεσμα, όπως διαβάσαμε, **«Υπήγγε δε ο Ανανίας και εισήλθεν εις την οικίαν»**.

Αυτά είναι όλα κι όλα που γνωρίζουμε για την ταυτότητα του Ανανία από τις Γραφές. Δεν γνωρίζουμε π.χ. αν ήταν παντρεμένος ή είχε παιδιά, αν είχε κάποιο διακόνημα στην Εκκλησία, ποια ήταν η μετέπειτα ζωή του. Μια στιγμιαία εικόνα, ένας πιστός που ανθρωπίνως δεν φαίνεται να ήταν τίποτε αξιόλογο, αφού και ο Λουκάς τον περιγράφει τόσο απλά, **«τις μαθητής»**, άνθρωπος όμως έτοιμος να ακούσει τον Κύριο και ΥΠΗΓΕ, βάζοντας στην άκρη τους φόβους, τις επιφυλάξεις και όλα του τα λογικά επιχειρήματα, και διέθεσε στον Θεό τον εαυτό του, ακόμη και την σωματική του ακεραιότητα, για να εκτελέσει το θείο θέλημα. Στο σημείο αυτό η ιστορία θυμίζει τον απόστολο Θωμά, που σε μια επικίνδυνη φάση της ζωής του Κυρίου, είπε: **«Ας υπάγωμεν και ημείς, διά να αποθάνωμεν μετ' αυτού»** (Ιωάν. 11/ια/16). Αλλά από αυτή την ταπεινή διακονία του Ανανία, που επαναλαμβάνουμε ήταν **«τις μαθητής»**, δηλαδή ένας όπως εσείς κι εγώ, καρποφορήθηκε ο απόστολος Παύλος.

Τι έκανε ο Ανανίας για να πετύχει στο έργο του; **«Εισήλθεν εις την οικίαν, και επιθέσας επ' αυτόν τας χείρας είπε· Σαούλ α-**

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

(4095)

«...επιθέσας επ' αυτόν τας χείρας»

δελφέ, ο Κύριος με απέστειλεν, ο Ιησούς όστις εφάνη εις σε εν τη οδώ καθ' ην ήρχου, διά να αναβλέψης και να πλησθής Πνεύματος Αγίου» (εδ. 17). Αυτά τα λίγα και απλά, και μάλιστα τόσο περίεργα σύμφωνα με τους κανόνες της δικής μας ευγένειας... Χτύπησε την πόρτα σ' ένα ξένο σπίτι, ζήτησε έναν ξένο άνθρωπο, άπλωσε τα χέρια επάνω του και είπε ότι τον έστειλε ο Ιησούς για να τον θεραπεύσει από την τύφλωση και να γεμίσει με Άγιο Πνεύμα. Αυτή ήταν όλη η μεθοδολογία του Ανανία. Όλο του το ιεραποστολικό στρατηγικό σχέδιο. Όλα τα μέσα και τα κεφάλαια που είχε στη διάθεσή του.

Πόσο φτωχός ήταν ο Ανανίας απέναντι στις σημερινές ιεραποστολικές δράσεις και οργανώσεις. Ούτε αεροπλάνα, ούτε τηλεοπτικά δίκτυα, ούτε εκδοτικούς κολοσσούς, ούτε χιλιάδες οικονομικούς υποστηρικτές. Τίποτα

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009 - 9

από αυτά! Όμως ο Ανανίας είχε ΕΠΑΦΗ με τον Κύριο και ΥΠΑΚΟΗ στον Κύριο. Γι' αυτό και το δικό του εγχείρημα συνοδεύτηκε από δύο σημαντικά στοιχεία: (1) **«Και ευθύς έπεσον από των οφθαλμών αυτού ως λέπη, και ανέβλεψεν ευθύς»** και (2) ο Σαύλος **«σηκωθείς εβαπτίσθη»** (εδ. 18).

Από μια ομιλία του Παύλου (Πράξ. 22/κβ/1-30) μαθαίνουμε λίγα ακόμη στοιχεία, που δεν είναι διόλου ασήμαντα, επειδή ο Παύλος περιγράφει τον Ανανία με επιπλέον λεπτομέρειες: **«Ανανίας δε τις, άνθρωπος ευσεβής κατά τον νόμον, μαρτυρούμενος υπό πάντων των εκεί κατοικούντων Ιουδαίων, ήλθε προς εμέ»** (εδ. 12-13). Εδώ λοιπόν μαθαίνουμε πως αυτός ο άνθρωπος, που εδώ αναφέρεται ως **«Ανανίας τις»**, δεν ήταν πρόσωπο αδιάφορο αλλά **«άνθρωπος ευσεβής κατά τον νόμον, μαρτυρούμενος υπό πάντων των εκεί κατοικούντων Ιουδαίων»**.

Ο Ανανίας δεν ήταν σαν τους χλιαρούς χριστιανούς του 21ου αιώνα, που νομίζουν ότι ζώντας κάτω από την "οικονομία της χάρης", μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν. Ο Ανανίας ήταν από εκείνους τους αρχαίους πιστούς που ήταν ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ, σε τέτοιο βαθμό ώστε να έχουν καλή μαρτυρία από όλους τους Ιουδαίους. Παρ' όλο που είχε γίνει στο μεταξύ χριστιανός, η καλή του μαρτυρία στους γύρω δεν είχε αλλάξει. Τον γνώριζαν ότι ήταν άνθρωπος ευσεβής και άνθρωπος που σεβόταν το νόμο του Θεού. Κι αυτό δεν μπορούσαν να του το αρνηθούν!

Ένας τέτοιος άνθρωπος μπορούσε να κάνει τα μέγιστα για τον Θεό. Μπορούσε να μιλήσει για τον Χριστό στον φανατικό Σαύλο. Και επίσης μπορούσε να βάλει τα χέρια στα μάτια του τυφλωμένου ραβίνου και να τον θεραπεύσει. Όχι βέβαια αυτός από μόνος του αλλά μαζί με τον Κύριο την εντολή του Οποίου εκτελούσε.

Έτσι απλά πλησίασε ο Ανανίας τον Σαύλο με την εξουσία που του έδινε η αποστολή που είχε λάβει από τον Κύριο. Δεν ήταν πολυλογάς ο Ανανίας. Δεν προσπάθησε να μεταπείσει τον Σαύλο, ούτε να ανατρέψει τις λανθασμένες ιδέες του φαρισαϊκού συστήματος μέσα στο οποίο είχε ανατραφεί, ούτε να τον κατηγορήσει για τις όποιες αταξίες της ζωής του. Όλα αυτά τα είχε κάνει ήδη ο Κύριος μέσα στην καρδιά του ραβίνου.

Και είναι για τούτο που αναρωτιόμαστε τι συμβαίνει με όλους εκείνους που προσπαθούν σήμερα να κηρύξουν Χριστό στους ανθρώπους, χρησιμοποιώντας διάφορα κοσμικά μέσα και συστήματα, λόγια εντυπωσιασμού και κοσμικές μεθόδους μάρκετινγκ και ψυχολογικού επηρεασμού, χωρίς καμία ουσιαστική επιτυχία και ανταπόκριση.

Ο Ανανίας είχε ένα μοναδικό "μπιλιετάκι" στην τσέπη του. **«Σαούλ αδελφέ, ο Κύριος με απέστειλεν, ο Ιησούς όστις εφάνη εις σε εν τη οδώ καθ' ην ήρχου»**. Αν και ο Ανανίας ήταν τότε ξένος στον Σαούλ, δεν ήταν πλέον ξένος ο Ιησούς που τον είχε συναντήσει στον δρόμο που βάδιζε. Και είναι τούτο, νομίζουμε, το μυστικό της επιτυχίας –όταν υπάρχει– και της αποτυχίας –όταν δεν υπάρχει–, ότι δηλαδή οι περισσότεροι κήρυκες σήμερα ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ αυτή την άμεση αποστολή. Πυροβολούν αδέσποτα στον αέρα, μήπως και χτυπήσουν κάποιο περαστικό πουλάκι. Αντίθετα οι άνθρωποι του Θεού στις σελίδες των Γραφών, πήγαιναν σταλμένοι και συστημένοι στους ανθρώπους εκ των προτέρων από τον Θεό.

Γιατί να ακούσει εσένα και εμένα ο γείτονας ή ο συνάδελφος ή ο συμμαθητής στο σχολείο και ο σύντροφός σου στον στρατό, όταν δεν έχει ειδοποιηθεί προηγουμένως από τον Θεό; Όταν δεν βλέπει στη ζωή σου εκείνη τη διαφορά που θα τον κάνει ΝΑ ΔΙΨΑΣΕΙ για την αληθινή ζωή

που κανονικά θα έπρεπε να υπάρχει μέσα σου και να ΑΝΑΒΛΥΖΕΙ προς τα έξω, όπως υποσχέθηκε ο Χριστός; Εκείνος εξήγησε στη Σαμαρείτισσα για το νερό της ζωής: **«όστις πίνη εκ του ύδατος, το οποίον εγώ θέλω δώσει εις αυτόν, δεν θέλει διψήσει εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ, το οποίον θέλω δώσει εις αυτόν, θέλει γείνει εν αιώ πηγή ύδατος αναβλύζοντος εις ζωήν αιώνιον»** (Ιωάν. 4/8/14). Υπάρχει αυτό το νερό στη ζωή μας; Θα ήταν τιμωτερο να πούμε πως ΟΧΙ· τουλάχιστον όχι σε τέτοιο βαθμό που να αναβλύζει και ποτίζει τους γύρω.

Ο απλός κατά τα λοιπά χριστιανός Ανανίας, έλαβε αποστολή από τον Χριστό να κάνει δυο τρία συγκεκριμένα πράγματα, και είναι γεγονός ότι προχωρώντας να εκτελέσει αυτά που του ζήτησε ο Κύριος, αυτά έγιναν! Βρήκε το συγκεκριμένο σπίτι και τον συγκεκριμένο άνθρωπο, του μίλησε, τον ακούμπησε με τα χέρια του και ο άνθρωπος βρήκε ξανά το φως του. Ύστερα τον πρόσταξε να βαπτιστεί και ο Σαύλος, ο Φαρισαίος ραββίνος, **«σηκωθείς ε-βαπτίσθη»** και μάλιστα πριν προλάβει να φάει ύστερα από τριών ημερών αφαγία. Καμία επιφύλαξη εκ μέρους του Σαύλου· όσα άκουγε από το στόμα του Ανανία ήταν γι' αυτόν σαν να μιλούσε ο ίδιος ο Ιησούς, γι' αυτό και ό,τι του λέει το κάνει.

Ο Σαύλος ρώτησε τον Ιησού **«Κύριε, τι θέλεις να κάμω;»** και τώρα λαβαίνει τις οδηγίες που ζήτησε. Γι' αυτό και πρόθυμα ανταποκρίνεται σ' αυτές. Ο Ανανίας ήταν **«τις μαθητής»**, χωρίς ιδιαίτερα άμφια, χωρίς ποιμαντική ράβδο, χωρίς τιμητική συνοδεία, όμως αυτός ήταν ο άνθρωπος που στη συγκεκριμένη στιγμή είχε την οδηγία και τις εντολές του Θεού. Ήταν εκείνη η ώρα που για πρώτη φορά ο Σαύλος παραμέρισε όλα του τα προσόντα –που αργότερα τα ονόμασε **«σκύβαλα»**– καθώς ταπεινώθηκε μπροστά σ' αυτό τον

άγνωστο μαθητή ώστε να λάβει όσα ο Κύριος του είχε υποσχεθεί.

Ο ρόλος του αφανούς αυτού μαθητή ήταν τόσο σπουδαίος και σημαντικός που ίσως καθένας από μας θα έπρεπε σήμερα να "ζηλεύει". Εκείνο που αξίζει στο πρόσωπο του Ανανία είναι ότι ακριβώς τη στιγμή που ο Κύριος τον χρειάστηκε, ο Ανανίας ήταν εκεί, και όταν ο Κύριος τον έστειλε να κάνει κάτι, ο Ανανίας ήταν έτοιμος και υπάκουος να εκτελέσει αυτό που του ζητήθηκε.

Έκτοτε ο Ανανίας χάνεται από το προσκήνιο –δεν αναφέρεται πουθενά αλλού στις Γραφές– ούτε τα συναξάρια, αν και σε μεγάλο μέρος φανταστικά, έχουν πολλά να πουν γι' αυτόν.^[2] Δεν διεκδίκησε κανένα τίτλο, δεν καυχήθηκε επειδή ήταν αυτός που βάπτισε τον Σαύλο και έτσι αναδέχτηκε τον μετέπειτα Απόστολο στους κόλπους της Εκκλησίας. Όμως ο Θεός δεν είναι άδικος για να ξεχνάει το έργο κανενός από τους πιστούς του. Ο Ανανίας δεν είχε διαβάσει στις μέρες του το λόγο της προς τους Κορίνθιους, που λέει: **«Γίνεσθε στερεοί, αμετακίνητοι, περισσεύοντες πάντοτε εις το έργον του Κυρίου, γινώσκοντες ότι ο κόπος σας δεν είναι μάταιος εν Κυρίω»** (Α' Κορ. 15/ιε/58). Όμως με την υποταγή του έμεινε στερεός κι αμετακίνητος στην πίστη του Ιησού, έκανε σωστά το έργο του Κυρίου και ασφαλώς θα μπορούσε κι αυτός να πει μαζί με τον Παύλο: **«Του λοιπού μένει εις εμέ ο της δικαιοσύνης στέφανος, τον οποίον ο Κύριος θέλει μοι αποδώσει εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, και ου μόνον εις εμέ, αλλά και εις πάντας όσοι επιποθούν την επιφάνειαν αυτού»** (Β' Τιμ. 4/8/8).

2. Τιμόθεος

Ένα ακόμη πρόσωπο που ταιριάζει στη συζήτησή μας, είναι ο Τιμόθεος. Στις Πράξεις πάλι διαβάζουμε: «[Ο Παύλος] κατήντησε εις Δέρβην και Λύστραν. Και ιδού, ήτο εκεί μαθητής τις ονόματι Τιμόθεος, υιός γυναικός τινός Ιουδαίας πιστής, πατρός δε Έλληνας» (Πράξ. 16/ις/1). Ο προσδιορισμός «Έλληνας» εδώ μπορεί να σημαίνει δύο πράγματα: (1) άτομο ελληνικής καταγωγής και (2) τον ειδωλολάτρη ασχέτως εθνικότητας (Ρωμ. 1/α/16). Τι από τα δύο ήταν ο πατέρας του Τιμόθεου δεν το ξέρει κανείς. Σίγουρα όμως ο πατέρας του δεν ήταν χριστιανός εκείνη την εποχή, επειδή το Ευαγγέλιο του Χριστού ο Τιμόθεος δεν το διδάχτηκε από τον πατέρα του –όπως θα ήταν φυσικό αν εκείνος ήταν πιστός– αλλά από τη μητέρα του και από τη γιαγιά του (Β΄ Τιμ. 1/α/5, 3/γ/15).

Αυτό λοιπόν το νεαρό άτομο περιγράφεται επίσης ως «**μαθητής τις**», κάποιος μαθητής, ένας από τους πολλούς και μάλιστα που οι κληρονομικές ρίζες του δεν ήταν μεταξύ των πιστών, αφού ο πατέρας του δεν ήταν χριστιανός. Αλλά αυτό το παιδί έγινε πολύτιμο εργαλείο στα χέρια του Θεού, ένας πολύτιμος βοηθός στο έργο του Παύλου, ένας άνθρωπος που υπηρέτησε την εκκλησία σε διάφορες αρμοδιότητες, και ως σύντροφος του Παύλου και για κάποιο διάστημα ως απεσταλμένος του στην εκκλησία της Εφέσου (Α΄ Τιμ. 1/α/3).

Έτσι ξεκίνησε ο Τιμόθεος, ως «**μαθητής τις**» που μάλιστα ο πατέρας του μάλλον ήταν ειδωλολάτρης. Και αν ρωτούσε κάποιος: *–Δεν υπήρχε άραγε άλλος, που ο πατέρας του να είναι πιστός, για να λάβει τη θέση αυτή; Δεν μετράει έτσι ο Θεός.*^[3] Ο Θεός βλέπει έναν νεανία, έναν μαθητή, που είχε πιστέψει στον Χριστό και, παρ'όλο που ο πατέρας του ήταν ίσως ειδωλο-

λάτρης, είχε παράλληλα ένα πλεονέκτημα, ότι είχε ΚΑΛΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Και το αρνητικό στοιχείο της γενεαλογίας του ξεθώριασε μπροστά στο γεγονός της καλής του μαρτυρίας,^[1] κι αυτόν τον μαθητή, διάλεξε ο Παύλος να παραλάβει μαζί του, έστω και αν αναγκάστηκε, να υποβάλει το νεαρό Τιμόθεο σε περιτομή, πράγμα που συνήθως δεν έκανε (Πράξ. 16/ις/3), προκειμένου να καμφθεί η αντίρρηση κάποιων φανατικών. Σ' αυτόν ο Παύλος απηύθυνε τις δύο Επιστολές της Καινής Διαθήκης που φέρουν το όνομά του, μέσα από τις οποίες διαβάζουμε και διδασκόμαστε, κι ήταν ο άνθρωπος για τον οποίο δεν δίστασε να γράψει πως ήταν όχι μόνο τέκνο του αγαπητό αλλά και ομόψυχος συνεργός του και μαζί του να υπογράφει πολλές από τις Επιστολές του.

Συμπεράσματα

Εμείς ποιοι είμαστε; Μήπως νομίζουμε πως είμαστε μεγάλοι και τρανοί; Στη ζυγαριά του Θεού δεν μετράει η γνώμη των ανθρώπων. Αν θέλουμε να είμαστε (πιο σωστά να γίνουμε) μεγάλοι, χρειάζεται να περάσουμε από το σχολείο που πέρασε ο Μωυσής που ενώ ανθρωπίνως ήταν πραγματικά μεγάλη προσωπικότητα, αναθρεμμένος στο παλάτι του Φαραώ και διδαγμένος «**πάσαν την σοφίαν των Αιγυπτίων και ήτο δυνατός εν λόγοις και εν έργοις**» (Πράξ. 7/ζ/22), όμως χρειάστηκε να "μετεκπαιδευθεί" επί 40 χρόνια στη σιωπή της ερήμου μαζί με τα γιδοπρόβατα για να γίνει κατάλληλο εργαλείο του Θεού.

Από όλους τους Εβραίους μέσα στην Αίγυπτο χωρίς αμφιβολία ο Μωυσής υπερείχε από κάθε άποψη και ήταν ο καταλληλότερος για ηγέτης. Όμως ο Θεός δεν μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει έτσι όπως ήταν. Έπρεπε πρώτα να φτάσει στο σημείο να λέει: «**Τις είμαι εγώ, διά να υπάγω ... εγώ δεν είμαι εύλαλος ... αλλ' εί-**

μαί βραδύστομος και βραδύγλωσσος· ... απόστειλον όντινα έχεις να αποστείλης» (Εξοδ. 3/γ/11, 4/δ/10-13). Όταν, λοιπόν, ο Μωυσής δεν σκεφτόταν πια όσα έμαθε όντας «υιός της θυγατρός του Φαραώ» και έβλεπε στον εαυτό του έναν 80χρονο τσομπάνο που μύριζε τραγίλα και είχε ξεχάσει να μιλάει, τότε έγινε κατάλληλος για το έργο που τον προόριζε ο Θεός.

«Μαθητής τις» ο Τιμόθεος, το ίδιο και ο Ανανίας. Ούτε δάσκαλοι ούτε καθηγητές, ούτε προϊστάμενοι ούτε ηγέτες – λέξεις που ατυχώς αγαπούν τόσο πολύ σήμερα εκείνοι που ασχολούνται με τα εκκλησιαστικά, ενώ δεν αρέσουν διόλου στον Κύριο της Εκκλησίας (Ματθ. 23/κγ/8).

Για να χρησιμοποιήσει κι εμάς ο Θεός, πρέπει να φτάσουμε να λέμε (όχι τυπικά αλλά ουσιαστικά) –*Ποιος είμαι εγώ, Κύριε; Τι είμαι εγώ;* Τότε συμβαίνει αυτό που έζησε και ο Παύλος: **«Με άκραν λοιπόν ευχαρίστησιν θέλω καυχηθή μάλλον εις τας αδυναμίας μου, διά να κατοικήση εν εμοί η δύναμις του Χριστού»** (Β' Κορ. 12/ιβ/9). Και όσο μικραίνω εγώ τόσο περισσότερο μεγάλος μπορεί να φαίνεται ο Κύριος ή, όπως το είπε ο Βαπτιστής Ιωάννης, **«Εκείνος πρέπει να αυξάνη, εγώ δε να ελαττώνωμαι»** (Ιωάν. 3/γ/30).

Όσο ζει ο εαυτός μας, το εγώ μας, η μεγάλη ιδέα που έχουμε για μας, μπορεί να εντυπωσιάζουμε τη γυναίκα μας και να καμαρώνει η μαμά μας και να μας ζηλεύουν τα παιδιά μας... όμως για τον Θεό δεν κάνουμε.

Όπως ο Θεός με την ζωοποιά πνοή Του έκανε το χρώμα άνθρωπο, έτσι και με

το Άγιο Πνεύμα παραλαμβάνει έναν πρώην αμαρτωλό και τον κάνει άγιο και ήρωα της πίστης. Αν όμως ο Κύριος αφαιρέσει το ένα ή το άλλο, τότε και ο βιολογικός άνθρωπος επιστρέφει στο χρώμα και ο πνευματικός άνθρωπος επιστρέφει στο χαμό.

Ο Ψαλμωδός έγραψε, **«Σηκώνεις την πνοήν αυτών, αποθνήσκουσι και εις το χρώμα αυτών επιστρέφουσιν· εξαποστέλλεις το πνεύμά σου, κτίζονται»** (Ψαλμ. 104/ρδ/29) και ο Κύριος είπε, **«γίνονται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χειρότερα των πρώτων»** (Ματθ. 12/ιβ/45).

Όταν σταθούμε εμπρός στο θρόνο του δικαιοκρίτη Κυρίου θα φανεί ποια είναι η αληθινή μας αξία και ποιο είναι το υποτιθέμενο "μεγαλείο" μας. Εμείς τώρα βλέπουμε ο ένας τον άλλο και εντυπωσιάζομαστε ίσως από το φαινόμενο, αλλά ο Θεός **«εξεύρει τα κρύφια της καρδιάς»** (Ψαλμ. 44/μδ/21), κι είναι με τούτο το μέτρο που υπολογίζεται το αληθινό ΜΕΓΑΛΕΙΟ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Ο Συναξαριστής αναφέρει τον Ανανία ως «επίσκοπο Δαμασκού», χωρίς ιστορική μαρτυρία.

[2] Κάποιες πληροφορίες της παράδοσης, ότι κήρυξε στην πόλη της Παλαιστίνης Ελευθερούπολη όπου και μαρτύρησε δεν επιβεβαιώνονται.

[3] Ας θυμηθούμε επίσης την Ραάβ από την Ιερικώ και τη Μωαβίτιδα Ρουθ, που έγιναν προγιαγιάδες του Χριστού.

Διαβάσματα

📖 Προσπαθούμε να διατηρούμε το ύφος και την ορθογραφία του πρωτότυπου.

Κι ύστερα ήρθε άλλη γενιά...

Στο μπλογκ Nikites.eu διαβάσαμε το παρακάτω σχόλιο του M. Paine που είναι τόσο αθηθινό, ιδιαίτερα για τα παιδιά και τους νέους που γεννήθηκαν και μεγαλώνουν μέσα σε εκκλησίες, αλλήλ στη ζωή τους "πέρα βρέχει"...

«Κι ύστερα ήρθε άλλη γενιά, που δεν γνώριζε προσωπικά τον Κύριο...» (Κριτ. 2/β/10). Οι άνθρωποι γρήγορα λησμονούν, όχι τα γεγονότα της ιστορίας, αλλά τα μαθήματα του παρελθόντος. Οι Αιγύπτιοι ξέχασαν για τον Ιωσήφ και δίδωσαν τους Ισραηλίτες για να τους εξοντώσουν. Και στην περίοδο που κυβερνούσαν οι Κριτές, οι Ισραηλίτες γρήγορα ξεχνούσαν τις αξιώσεις του Θεού όταν ο Κριτής πέθαινε, και στρέφονταν στον ειδωλολατρικό τρόπο ζωής, όπως και τ' άλλα έθνη τριγύρω τους.

Αυτό συμβαίνει και σήμερα. Ξέρουμε ότι ο Θεός μίλησε στους προπάτορές μας αλλά οι περισσότεροι νιώθουν ότι η σχέση που έχουν με τον Θεό είναι κάτι που ανήκει στο παρελθόν. Η έλλειψη υγιούς χριστιανικής εκπαίδευσης και η υποβάθμιση της οικογενειακής ζωής είναι παράγοντες που μας κατάντησαν μια γενιά που δεν γνωρίζει τον Θεό. Έτσι υπάρχει μεγάλη ανάγκη όσοι γνωρίζουν τον Κύριο να γνωστοποιήσουν τα θαυμάσια της χάρις Του στη γενιά τους.»

Σωστά λέγεται ότι όποιος γεννηθεί μέσα σε γκαράζ δεν είναι αυτοδικαίως "αυτοκίνητο". Έτσι και όποιος γεννιέται από πιστούς γονείς δεν είναι αυτομάτως ΧΡΙ-

ΣΤΙΑΝΟΣ. Καλείται να γίνει και είμαστε οι πρώτοι που θα χαρούμε γι' αυτό. Όσον αφορά για τους άλλους, που παραμένουν "παιδιά της εκκλησίας" αλλήλ όχι ΤΕΚΝΑ ΘΕΟΥ, γι' αυτούς κηαίμε και προσευχόμαστε, να ξυπνήσουν το ταχύτερο και να έρθουν στην αθηθινή ζωή του Χριστού. 📖

Ο "δείκτης" της κοινωνίας

Στην Ομογενειακή εφημερίδα «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΝΩΜΗ», Μάιος '09, διαβάσαμε άρθρο του κ. Χρ. Κηπουρού με τίτλο «Μια όψη των πραγμάτων που ακόμη αρνούνται να τη δουν οι Έλληνες», αναφερόμενο στην κατάσταση της ελληνικής κοινωνίας, για την οποία κάναμε λόγο στο προηγούμενο τεύχος:

«... οι νέοι ούτε δεξιοί είναι ούτε αριστεροί. Είναι ο δείκτης που λέει ότι η κοινωνία δεν πάει καλά. Κομμάτι της είναι, και αντίκτυπος, καθώς και αναπόσπαστο μέρος της πολιτισμικής της ίριδας, με νέα και διαφορετικά κάθε φορά, όσο και όμορφα χρώματα και συνθέσεις. Απλά, σκέφτονται ότι δεν έχουν μέλλον και αυτό είναι που δεν μπορεί να χωρέσει το μυαλό τους. Και απάντηση στο πρόβλημά τους, δεν βλέπουν πουθενά. Αντίθετα, αυτό που βλέπουν και ζουν καθημερινά, είναι μια μαύρη παιδεία, μετά της ομοιόχρωμης αγοράς της. Όσο για το γιατί [οι ταραχές του περασμένου Δεκέμβρη έγιναν] στην Αθήνα, αυτό οφείλεται σε πολλούς λόγους. Δεν είναι μόνον ότι ήταν ο τόπος του εγκλήματος. Υπάρχουν και άλλοι λόγοι, ένας εκ των οποίων είναι ότι αυτή η πιο άσχημη πόλη της Ευρώπης, δεν γεννά Δημοκρατία, όπως κάποτε. Από

δεκαετιών κάνει μόνον εκτρώσεις. Αυτό βλέπει κανείς στα κτίρια, στα κόμματα, στις αλλαγές, στην αλλαγή, στους ιδιωτικοδημόσιους προαγωγούς, έναντι των ελάχιστων παραγωγών, στους κρατικοδίαιτους συνδικαλιστές, στα τηλεοπτικά Μέσα. Ο ίδιος πελαργός έφερε και τους κουκουλοφόρους, με ή χωρίς τις κουκούλες, που βρίσκουν και κάνουν. Που υπάρχουν και άρχουν, όσο δεν υπάρχει και δεν άρχει η Δημοκρατία.» < www.elliniki-gnomi.com >

Η αλήθεια είναι πικρή, ιδιαίτερα όταν μας αγγίζει και μας θυμίζει τις ευθύνες μας – ατομικές και συλλογικές. Η αποσιώπηση των γεγονότων και η ηθελημένη παρερμηνεία τους, εντούτοις, σε τίποτα δε μπορεί να βοηθήσει ούτε εμάς ούτε το περιβάλλον στο οποίο ζούμε. Ας την αντικρίσουμε λοιπόν με ειλικρίνεια και ευθύτητα.

Δ.Ξ./Δ.Α.

Από το φυηλάδιο «**Λόγια Παρηγοριάς**» (Ιούν. 09) αντιγράφουμε αποσπασματικά από ομότιτλο άρθρο:

«... Τι να σημαίνουν άραγε αυτά τα αρχικά; Τον τελευταίο καιρό είμαι σίγουρος ότι τα βλέπετε πολύ συχνά αλλά συνήθως δεν τους δίνετε την απαραίτητη προσοχή. Ωστόσο κάποιους τους απασχολεί όσο δεν φαντάζεστε, ειδικά τη βδομάδα προ των εκλογών τα κομματικά επιτελεία θα κάνουν τα πάντα προκειμένου να προσεταρυστούν, αυτή την μερίδα του κόσμου που δηλώνει στις δημοσκοπήσεις «**Δεν Ξέρω/Δεν Απαντώ**». Είναι αυτοί που δηλώνουν αναποφάσιστοι και το ποσοστά τους είναι μεγάλο. Στους αναποφάσιστους εντάσσονται:

1. Οι άβουλοι. Αυτοί που δεν θέλουν να βάλουν το μυαλό τους να δουλέψει. Είναι οι αδιάφοροι, οι τεμπέληδες, οι ανίκανοι να διακρίνουν, οι δίγνωνμοι και ακατάστατοι. Αν τους πιάσεις να αποφασίσουν μπλοκάρει το μυαλό τους και μένουν αδρανείς. ...

2. Οι «ο.φ.α.» δηλ. όπου φυσάει ο άνεμος. Οι χαμαιλέοντες της ζωής. Αυτοί που θέλουν να τα έχουν καλά με όλους. Χειροκροτούν το ίδιο το άσπρο και το μαύρο. Είναι οι δειλοί, οι βολεμένοι, οι κόλακες, οι οσφυοκάμπτες, οι δουλοπρεπείς. ...

Αντίθετα δεν είναι αναποφάσιστοι αυτοί που **συνειδητά επιλέγουν να απέχουν από την εκλογική διαδικασία**. Αυτοί ξέρουν, έχουν καταλάβει την απάτη που συντελείται και απαντούν με το να διαχωρίζουν τη θέση τους από το πονηρό σύστημα και να απέχουν από τις επιβαλλόμενες λύσεις. **Η ουδετερότητα δεν σημαίνει αναποφασιστικότητα.**

Στα διλήμματα που οι πολιτικοί προσπαθούν να προβάλουν, ο πραγματικός Λαός του Θεού έχει πάρει προ πολλού τις θέσεις του. Δεν χωλαίνει μεταξύ δύο φρονημάτων. Έχει μάθει να λέει όχι στα προκλητικά εδέσματα του άρχοντα του κόσμου αυτού. ... Δεν δουλεύει σε δύο κυρίους. Έχει εκλέξει την αγαθή μερίδα. Έχει κάνει την εκλογή του πολιτεύματος και του Σωτήρα του. ... Εκείνο που τον απασχολεί τώρα είναι η εντολή του απ. Πέτρου: «**Διά τούτο, αδελφοί, επιμελήθητε περισσότερο να κάμντε βεβαίαν την κλήσιν και την εκλογήν σας· διότι ταύτα κάμνοντες δεν θέλετε πταίσει ποτέ**» (Β' Πέτρ. 1/α/10).»

Συνυπογράφουμε τα παραπάνω και αναρωτιόμαστε πώς είναι δυνατόν οι πιστοί του Χριστού να θέλουν να συμμετέχουν (είτε ως εκλογείς είτε ως εκλεγόμενοι) σ' αυτό το ανίερο παιχνίδι εθελούσιας υποδούλωσης στο όνομα μιας δήθεν "δημοκρατίας" η οποία δυστυχώς σε τίποτα δεν μοιάζει με εκείνη της αρχαίας Αθήνας, που επικαλούνται έντεχνα, πλην ύπουλα, οι "βοημένοι" και οι "βοηεόμενοι" αυτού του συστήματος όπου οι πολίτες προσφέρουν «**γην και ύδωρ**» με τα χέρια τους στις δυνάμεις του πολιτικού κόσμου...

(Βλέπε και σελ. 21).

«Διά πολλών μαρτύρων...»

Οι άλλοι θα σωθούν;

**Τι θα γίνουν όσοι είναι καλοί άνθρωποι
αλλά είναι εκτός Εκκλησίας;**

Σε ιστοσελίδα Ελληνορθόδοξου μοναστηριού διαβάσαμε την παρακάτω ενδιαφέρουσα αλληλογραφία του ηγουμένου Αρχιμ. Κύριλλου, που κρίναμε ενδιαφέρουσα και τα κυριότερα σημεία της οποίας αναδημοσιεύουμε χάρη των αναγνωστών μας, επειδή φρονούμε ότι η εν λόγω αλληλογραφία μπορεί να αφορά χριστιανούς διαφόρων αποχρώσεων που δυστυχώς έχουν διασπάσει –φαινομενικώς τουλάχιστον– τους πιστούς του Χριστού. Έχουν αφαιρεθεί σημεία προσωπικού και ιδιαίτερου δογματικού χαρακτήρα (οι υπογραμμίσεις στο πρωτότυπο). < <http://www.impantokratoros.gr/87347C76.el.aspx> >

Ερώτηση:

Είχα υπαλλήλους που δούλευαν για μένα, που ήταν ινδουιστές από την γέννηση τους, που ήταν καλοί άνθρωποι. Θα μπορούσα να πω πως είμαι περισσότερο αμαρτωλός απ' ό,τι αυτοί .... Πώς μπορεί αυτή η κατάσταση να υπάρχει, καλοί και δίκαιοι άνθρωποι εξαιτίας του μέρους που γεννήθηκαν να μην έχουν πιθανότητα να γνωρίσουν τον Χριστό; ...

Απάντηση:

... Χαιρόμαστε για το ενδιαφέρον σας για θέματα της Πίστεως αλλά και την εμφανή αγάπη σας για τους συνανθρώπους σας. Η απορία σας την οποία μας είχατε υποβάλει μέσω του διαδικτύου αποτελεί προβληματισμό για πολλούς Ορθοδόξους. Όμως θα έπρεπε; Μήπως πρόκειται για μια ερώτηση που υπερβαίνει το γνωσιολογικό μας επίπεδο ή ακόμη εισέρχεται στις υπερβατικές δικαιοδοσίες Άλλου; Ας κάνουμε μερικούς απλούς συλλογισμούς παίρνοντας α-

φορμή από κάποια χωρία της Αγίας Γραφής, βασιζόμενοι πάντοτε στην Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας του Χριστού, της μοναδικής και Ορθοδόξου.

Κάποιος διακεκριμένος καθηγητής θεολογίας δέχθηκε σχετική ερώτηση από φοιτητές του: «**Όσοι είναι εκτός Εκκλησίας αφού δεν γνώρισαν ποτέ τον Χριστό, αλλά ήταν καλοί άνθρωποι θα σωθούν;**». Η απάντηση ήρθε απλοϊκή αλλά συνάμα κατείχε απaráμιλλο πνευματικό βάθος: «**Εμείς που είμαστε εντός της Εκκλησίας θα σωθούμε;**», εννοώντας, φυσικά, εάν τα έργα μας ταυτίζονται με το θέλημα του Θεού. Σε παρόμοιο ερώτημα του Πέτρου –για το ποιο θα είναι το μέλλον του Ιωάννου– ο Κύριος απαντά με το γνωστό: «**Τι προς σε; Συ ακολούθει μοι**» (Ιωάν. 21/κα/20-23). Του δηλώνει ευθέως πως δεν είναι δική του υπόθεση το τι θα γίνει ο άλλος. Αυτό είναι θέμα που αφορά εξάπαντος τον ίδιο τον δικαιο Κριτή. Το καθήκον το δικό του, και

κάθε μαθητού Του εις τον αιώνα είναι να Τον ακολουθεί. Να προχωρά διαρκώς την οδό που Αυτός χάραξε και να έχει ως μοναδικό στόχο της ζωής του την κάθαρση του νου και της καρδιάς από πάθη και αμαρτίες και τον φωτισμό του υπό του Αγίου Πνεύματος ώστε να καταστεί άξιο τέκνο του Θεού, να ενωθεί μετά του Θεού, να θεωθεί. Αυτό είναι το νόημα και ο στόχος του «ακολουθεί μοι», συνδεόμενο πάντοτε με την άρση του δικού μας σταυρού (Ματθ. 16/15/24-25).

Η κατανόηση αυτής της αποστασιοποίησης από τα όσα ανήκουν στην σφαίρα της απόλυτης γνώσης του Θεού είναι λίγο δύσκολο να την αποδεχθεί ο φιλοπερίεργος νους μας. Όμως μπορεί και αυτό να επιτευχθεί—όπως συμβαίνει με την αποδοχή όλων των θείων δογμάτων—μέσω της ακράδαντης και συνάμα άδολης πίστεως προς τον Ουράνιο Πατέρα μας και προνοητή του παντός. Αυτή η τοποθέτηση δεν είναι μια παθητική ή μοιρολατρική στάση αλλά μια στάση ζωής, πραγματικής ζωής. Διότι ο ακολουθών τον Χριστό δεν είναι απλώς ένας οπαδός αλλά ένας φωτισμένος άνθρωπος (Ιωάν. 8/η/12) από το αληθινό Φως.

Αυτός ο Κύριος, λοιπόν, η Αλήθεια και η Ζωή (Ιωάν. 14/18/6) μας δηλώνει απερίφραστα πως **«ο πιστέψας και βαπτισθείς σωθήσεται, ο δε απιστήσας κατακριθήσεται»** (Μάρκ. 16/15/16). Αυτό γνωρίζουμε, αυτό είναι το βέβαιο για εμάς τους μαθητές Του. Για τα υπόλοιπα το ασφαλέστερο είναι να δηλώσουμε άγνοια (εξηγήσαμε αυτήν την στάση στην προηγούμενη παράγραφο). Ασφαλώς και δεν καταδικάζουμε κάποιον όπου και αν ανήκει και ό,τι και αν έχει διαπράξει. Καταδικάζεται το "πιστεύω" του ως λανθασμένο, καταδικάζεται η πράξη ως άτοπη ή αμαρτωλή, όχι όμως το πρόσωπο. Αυτό είναι υπόθεση του δικαίου Κριτού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Επίσης, σχετικά με την ερώτησή σας για το αν οι αλλόπιστοι είναι δαιμονισμένοι, δεν

υπάρχει διδασκαλία της Εκκλησίας που να λέει ότι όσοι είναι αιρετικοί ή αλλόδοξοι είναι οπωσδήποτε κυριευμένοι από ακάθαρτα πνεύματα. Βέβαια, η πίστη σε κάτι ξένο προς τον Χριστό αποτελεί οπωσδήποτε επιπόνηση του «εναντίου» και εννοείται πως οι οπαδοί άλλων θρησκειών ή δογμάτων εκτίθενται στην εύκολη επήρεια των πονηρών πνευμάτων. ... (Στα χωρία Α΄ Ιωάν. 4/8/2–3 και Ψαλμ. 95/5 ε/5 μπορείτε να δείτε τι λέει ο λόγος του Θεού περί των αλλοπίστων).

Η λύση στον γενικότερο αυτόν προβληματισμό εδράζεται, όπως αναλύσαμε, στην απαλλαγή από αυτό το μάλλον προβληματικό ενδιαφέρον για τους συνανθρώπους μας. Έτσι δεν συστήνεται η αδιαφορία αλλά διά της θερμής εν Χριστώ αγάπης η απόλυτη παράδοση κάθε αδελφού μας στην σίγουρη, δίκαιη και πλήρη αγάπης πρόνοια του Αγίου Θεού. Τούτο επιτυγχάνεται δια της καθαρής προσευχής που πραγματοποιείται με πίστη και πόθο, με ανησυχία και πόνο πνευματικό όχι για το αν θα σωθούν ή όχι όσοι αγνοούν την Αλήθεια (=Χριστός) αλλά για το πότε κάθε άνθρωπος θα γνωρίσει την Αλήθεια και θα ενωθεί μετ' Αυτής, γενόμενος μέλος της Εκκλησίας Του. Έτσι γινόμαστε μιμητές Χριστού, διότι Αυτός είναι που πρώτος ποθεί την σωτηρία κάθε ανθρώπου («(ο Θεός) πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθεῖν» Α΄ Τιμ. 2/β/4).

Ο «πατήρ του ψεύδους» όμως δεν σταματά να θέτει προσκόμματα παρασέρνοντάς μας σε λανθασμένους δρόμους που ασφαλώς δεν συμφωνούν με τα όσα ο Κύριος διδάσκει. Η γνώμη αυτή του "καλού ανθρώπου" υπάρχει δυστυχώς διάχυτη. Κάτι τόσο σχετικό—αφού ο καθένας θεωρεί τα όσα πράττει ορθά—που φαλκιδεύει το νόημα του Ευαγγελίου. Σκοπός του χριστιανικού αγώνος δεν είναι να γίνουμε καλοί ή ηθικοί άνθρωποι, αυτό μπορεί να το διδάξει και μια ανθρώπινη φιλοσοφία, το ζητούμε-

νο είναι να γίνουμε ΑΠΟΙ. Μας το λέει ξεκάθαρα ο Χριστός μας: «**άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός ειμι**» (Α΄ Πέτρ. 1/α/16). Εάν αρκούσε το αγαθό ποιόν μας δεν θα ήταν απαραίτητο ... να ενανθρωπήσει ώστε να μας σώσει. Πρέπει να καταλάβουμε πως η αμαρτία δεν νοείται ως μια παρέκκλιση από κάποιους ορισμένους κανόνες αλλά βιώνεται ως αποσύνδεση και άρνηση του Ουρανίου Πατρός μας. Άρα, λοιπόν, αυτό που έχουμε ανάγκη όλοι μας, είτε "καλοί" είτε "κακοί", είτε πολύ αμαρτωλοί, είτε λιγότερο, είναι η ειλικρινής και συνεχής μετάνοια. Δηλαδή, η συνειδητοποίηση της αθλιότητός μας, η ομολογία αυτής και η αίτηση συγγνώμης μέσω του Μυστηρίου της Εξομολόγησης και η επανασύνδεσή τελικώς μετά του Αγαθού Πατρός μας.

Για να γίνει κατανοητή η παραπάνω θέση αρκεί να σκεφτούμε ποιος ήταν ο πρώτος οικιστής του Παραδείσου. Ο ληστής που σταυρώθηκε εκ δεξιών του Ιησού. Μήπως ήταν καλός άνθρωπος; Όχι! Ήταν ένας φοβερός εγκληματίας που όμως μετενόησε! Άλλωστε το κήρυγμα των προφητών και ιδιαιτέρως του Χριστού –και συνεπώς ολάκερης της Εκκλησίας– είναι μία α-νοιχτή και διαρκής πρόσκληση σε μετάνοια (Ματθ. 4/δ/17).

Οι καλοσύνες, αδελφέ μου, δεν σώζουν. Η Χάρη του Θεού μας σώζει, η οποία ενεργεί επάνω μας όταν την προσελκύσουμε διά της ταπεινώσεως (αρετή απόλυτα συνδεμένη με την μετάνοια) (Παρ. 3/γ/34).

Και πάλι, όμως, κάποιος μπορεί να συμφωνήσει με τα παραπάνω αλλά να αναρωτηθεί πώς θα τα ξέρουν όλα αυτά όσοι δεν άκουσαν ποτέ για τον Χριστό. Λίγο νωρίτερα εξηγήσαμε πώς οφείλουμε να ενεργήσουμε ως σωστοί Χριστιανοί προς χάρη όλων αυτών των ανθρώπων. Όμως οι ίδιοι είναι άμοιροι ευθύνης; Είναι τα πράγματα τόσο απλά και επιφανειακά; Επιτρέψτε μας να παραθέσουμε δύο γνωστά παρα-

δείγματα από την Αγία Γραφή που έχουν να διδάξουν πολλά επ' αυτού.

Το πρώτο αναφέρεται στην μεταστροφή του Αποστόλου των Εθνών Παύλου (Πράξ. 9/θ/1-18). Αυτός όχι μόνο δεν γνώριζε ποιος πραγματικά ήταν ο Χριστός αλλά Τον μισούσε θανάσιμα ώστε να καταδιώκει με πάθος τους Χριστιανούς. Η ψυχή του είχε, όμως, ζήλο για τον αληθινό Θεό και ό,τι έπραττε οφειλόταν σε δαιμονική πλάνη και άγνοια. Έτσι, του εμφανίζεται ο Ίδιος ο Χριστός και Του αποκαλύπτεται. Ευθύς Τον πιστεύει, μετανοεί και Τον εναγκαλίζεται διαπαντός.

Δεύτερο παρόμοιο παράδειγμα αποτελεί η γνωριμία με την ορθή Πίστη του Αιθίοπα της Κανδάκης (Πράξ. 8/η/26-39). Ξένος εντελώς προς την αλήθεια. Ο πόθος του για το θείο τον οδηγεί να ασπασθεί την πίστη των Ιουδαίων (την μοναδική πίστη στον αληθινό Θεό μέχρι την έλευση του Χριστού). Θα ήταν εύκολο να προσκολληθεί εκεί. Όμως ο ειλικρινής ζήλος του ελκύει το Άγιο Πνεύμα, που στέλνει τον Διάκονο Φίλιππο για να τον κατηχήσει και να τον βαπτίσει.

Βλέπουμε, λοιπόν, πως ο Πανάγαθος Θεός δεν θέτει μόνον γενικούς κήρυκες του Ευαγγελίου Του αλλά ασχολείται με την κάθε ψυχή ξεχωριστά. Αυτός, βέβαια, γνωρίζει το πώς, το πότε και το γιατί θα ενεργήσει. Ο λόγος του Θεού μας πληροφορεί ότι ακόμη και οι τρίχες της κεφαλής μας είναι μετρημένες (Ματθ. 10/ι/30)! Ω, Πανάγαθε Κύριε, πόση πρόνοια, πόση αγάπη, πόση συγκατάβαση και στοργή! Εσύ που ασχολείσαι με τις άχρηστες τρίχες μας, με πόση μεγαλύτερη φροντίδα περιβάλεις την ψυχή μας!

Ελπίζουμε να βοηθηθήκατε κάπως απ' αυτά που διαβάσατε. Το περισσότερο θα γίνει δια της πίστεως και της προσευχής.

Διαβάσαμε και μας άρεσαν

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Καθώς οι εκδότες δεν προτιμούν το περιοδικό μας για την προβολή των βιβλίων τους, συνήθως παρουσιάζουμε μόνο βιβλία που συνεργάτες μας έχουν διαβάσει οι ίδιοι και έκριναν άξια για την προβολή τους. Αυτό συμβαίνει και με τα τρία βιβλία που παρουσιάζονται σε τούτο το τεύχος μας.

1. «Δύση και Ανατολή σε Σχίσμα». Στ. Ράνσιμαν. Σελ. 250, Εκδ. «Εν πλω», Αθήνα 2008.

Για τυχαίους λόγους δεν είχαμε διαβάσει προηγουμένως άλλο βιβλίο του γνωστού βυζαντινολόγου και φιλέλληνα. Το βιβλίο αυτό πρωτοεκδόθηκε το 1955 στα αγγλικά με τίτλο "The Eastern Schism". Η μελέτη του υπήρξε άκρως διαφωτιστική επειδή δείχνει πόσο πολύ διαβρώθηκε η χριστιανική εκκλησία ύστερα από το συνοικέσιό της με τη ρωμαϊκή και τη βυζαντινή αυλή, καθώς σχεδόν σε κάθε λίγες σελίδες του βιβλίου παρουσιάζονται η θλιβερή δουλοπρέπεια των κληρικών και οι σκοτεινές μηχανορραφίες αυλικών, στρατηγών και διπλωματών, που είχαν ως αποτέλεσμα την αλλοίωση του πνευματικού χαρακτήρα της χριστιανοσύνης και τον εκφυλισμό της σε θεραπαινίδα της πολιτικής και προσωπικών φιλοδοξιών.

Συστήνουμε την ανάγνωση του εν λόγω βιβλίου από καθέναν που θέλει να ξέρει το παρασκήνιο που οδήγησε στο σημερινό κατάντημα τις εκκλησίες Ελληνορθόδοξη και Ρωμαιοκαθολική, που ως συστήματα καμία σχέση ή ομοιότητα δεν έχουν πλέον

με την πνευματική Νύμφη του Χριστού.

Εκθέτοντας το ιστορικό πλαίσιο που οδήγησε στο σχίσμα των εκκλησιών και αφού διευκρινίσει πως, «Ο συνήθης ορισμός του **σχίσματος** είναι ότι αποτελεί την εμφάνιση μιας ξεχωριστής παράταξης εντός της εκκλησίας, ενώ η έννοια της **αίρεσης** συνδέεται με την υιοθέτηση εσφαλμένου δόγματος», ο συγγραφέας εξηγεί ότι υπάρχουν «πέντε επιγραμματικές αιτίες ενός σχίσματος: μπορεί να οφείλεται σε προσωπικές αντιπαλότητες· σε εθνικιστικές, κοινωνικές ή οικονομικές αντιπαλότητες· σε διαμάχες μεταξύ των μεγάλων Εδρών· σε λειτουργικές διαφορές· ή σε προβλήματα υπακοής».

Για τις **Οικουμενικές Συνόδους** που κάποιοι θεωρούν θεόπνευστες, γράφει: «Οι συνάξεις ήταν συχνά καταγιγιστικές. Η σωματική βία δεν ήταν φαινόμενο άγνωστο. Ορισμένες φορές, δύσκολα θα μπορούσε να πιστέψει κανείς ότι το Άγιο Πνεύμα ήταν όντως παρόν».

Για τον **αυτοκράτορα** γράφει πως όταν «αποδέχτηκε τον Χριστιανισμό, έγινε δεκτός ως η κεφαλή της χριστιανικής κοινότητας. Ο Κωνσταντίνος, για τις επήρειες του προς την Εκκλησία, αναδείχθηκε Ίσος των Αποστόλων. (...) ήταν δικό του καθήκον να συγκαλέσει μία Οικουμενική Σύνοδο (...) η τελετή της ενθρόνισής του μεταβλήθηκε σε θρησκευτικό μυστήριο (...)

Για τη **διοίκηση των εκκλησιών** γράφει: «Μπορεί οι Πατριάρχες να ήταν κατ' όνομα εκλεγμένοι από τους επισκόπους τους,

στην πραγματικότητα όμως ήταν ο Αυτοκράτορας που τους διόριζε ή τους καθαιρούσε (...) Αυτοκράτορας και Πατριάρχης ήταν τα δύο ανώτερα όργανα της Πολιτείας –με τον Αυτοκράτορα να στέκεται ψηλότερα– (...)

Σχετικά με τις **αιρέσεις** καταγγέλλει: «Όταν θεσμοθετήθηκε ο διωγμός κατά των αιρέσεων, η αιτία ήταν είτε ότι η αίρεση ήταν κοινωνικά μη αποδεκτή, είτε ότι ο διωγμός παρείχε τα μέσα για την καταστολή κάποιας ομάδας ή ενός ατόμου που ήταν μη δημοφιλές ή επικίνδυνο».

Αλλά δεν είναι δυνατό να μεταφέρουμε εδώ όλο το βιβλίο. Κάθε αναγνώστης που θέλει να ξέρει πώς διαμορφώθηκαν και σε τι "θεμέλια" στηρίζονται οι δύο μεγάλες εκκλησίες που πρωταγωνίστησαν στο Μεγάλο Σχίσμα και μέχρι σήμερα διαφεύκουν στον χριστιανικό λεγόμενο κόσμο, θα διαφωτιστεί και θα ωφεληθεί από τη μελέτη του βιβλίου αυτού, όταν μάλιστα γνωρίζει ότι ο συγγραφέας του είναι πρόσωπο που το σέβεται και προβάλλει πολύ η κρατική Εκκλησία της Ελλάδος. (<http://www.myriobiblos.gr/texts/>).

2. «Σημείο αντιλεγόμενο (Φάκελος Ιησούς ο από Ναζαρέτ)». Ν. Καπελούζου. Σελ. 256, Εκδ. Διώνη, Αθήνα 2008.

Ενδιαφέρουσα μελέτη που ξαναπιάνεται με το διαχρονικό θέμα της Δίκης του Ιησού. Έχοντας σπουδάσει πολιτικές επιστήμες και θεολογία ο συγγραφέας αντιμετωπίζει το ζήτημα εξηγώντας στιγμές και σκηνές του βιβλικού υπομνήματος κάτω από φως που ούτε η μία (πολιτική-νομική) ούτε η άλλη (θεολογία) επιστήμη από μόνη της θα μπορούσε να προσφέρει.

«Ο Ιησούς Χριστός θα εξακολουθεί μέχρι το τέλος του "παρόντος αιώνα" να είναι "σημείο αντιλεγόμενο", για να απο-

καλύπτονται οι διαλογισμοί των καρδιών των ανθρώπων», γράφει κάπου στο τέλος ο συγγραφέας, δείχνοντας πως το ζήτημα της Δίκης του Ιησού δεν είναι τόσο για να βρούμε πόσο έφταιγαν ο Ιούδας, ο Πιλάτος, οι Φαρισαίοι, οι Ιουδαίοι ή οι Ρωμαίοι, αλλά πόσο ένοχοι ή όχι θα καταστούμε εμείς σήμερα, προσεγγίζοντας με σέβας ή αδιαφορία το πανανθρώπινο αυτό γεγονός.

3. «Η απάντησή μου, σ' αγαπημένους ποιητές». Σπ. Πορτινού. Σελ. 80, Εκδ. Ελληνικός Βιβλικός Σύνδεσμος, Αθήνα 2009.

Ποιητική συλλογή του γνωστού ποιητή, συγγραφέα και νομικού, που χρησιμοποιώντας ένα πρωτόγνωρο σ' εμάς σχήμα, εκφράζει τα εσώψυχά του απαντώντας με τον τρόπο του σε ποιήματα γνωστών Ελλήνων ποιητών όπως οι Μωρεάς, Σκυλίτσης, Καβαδίας, Μελισσάνθη, Ραγκαβής, Σεφέρης, Σημηριώτης, Ελύτης κ.π.ά.

Όμορφη εργασία που αν μη τι άλλο τονίζει πόσο διαφορετικά κι αληθινά βλέπει τα πράγματα ο φωτισμένος από τη λάμψη του Ευαγγελίου άνθρωπος, που τόσο ωραία αποδίδεται σε τούτους τους στίχους:

«Πριν φύγουμε, πριν νιώσουμε / το άγισμα της στράτας / και πριν οι χάρτες ανοιχτοί / ορίσουνε το τέρμα, / πρώτα ας λογιόμαστε σκυφτοί / Ποιος οδηγός μαζί θα 'ρθει. (...)

Ξέρω πιλότο θεϊκό, ξέρω / ποια είναι η στράτα, / ξέρω πόσο μ' αγάπησε Αυτός. / Κράξ' Τον, στην άμμο στέκεται / Είναι ο γλυκός Χριστός.»

Αντίθετα με άλλα ποιήματα του Σ.Π. –που ίσως είναι παραπάνω από την ικανότητα του μέσου αναγνώστη να συλλάβει–, τούτο το έργο του μιλάει στην καρδιά και το νου, συγκινώντας και προκαλώντας κατανύξεις Αγίου Πνεύματος.

«Διά πολλών μαρτύρων...»

Χριστιανός και Πολιτική

Πολλοί "χριστιανοί πολιτικοί", οι οποίοι εκλέχθηκαν με τις ψήφους "χριστιανών ψηφοφόρων" αποδείχθηκαν εγκληματίες πολέμου, γι' αυτό και τα εγκλήματά τους -δικαίως- ονομάζονται "ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ εγκλήματα"...

Το ευαγγελικό περιοδικό «**Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ**» δημοσίευσε στο τεύχος Ιουνίου 2009 μια έρευνα μεταξύ Ευαγγελικών και Πεντηκοστιανών χριστιανών της χώρας μας, πάνω στο θέμα «**Χριστιανός και Πολιτική**». Οι ερωτήσεις που τέθηκαν ήταν:

- 1. Μπορεί ο πιστός χριστιανός να εμπλακεί στην πολιτική (να είναι υποψήφιος με κάποιο κόμμα, είτε στην τοπική αυτοδιοίκηση ή στη Βουλή);**
- 2. Πιστεύετε ότι ο χριστιανός μπορεί, όχι θεωρητικά, αλλά στην πράξη, να αλλάξει, μέσω της πολιτικής, τις υποθέσεις του έθνους του;»**

Στην έρευνα αυτή απάντησαν επτά προσωπικότητες των Διαμαρτυρομένων με ποικίλες απόψεις, από την πιο θετική μέχρι την πλέον αρνητική.

Καθώς πάγια θέση του «Τ», από την αρχή της έκδοσής του είναι ότι ο Χριστιανός έχει τόση σχέση με την πολιτική –ως κομματισμό και επάγγελμα– όση το φως με το σκοτάδι, για τούτο αναδημοσιεύουμε εδώ τις απόψεις που συμβαδίζουν με τις θέσεις μας. (Υπογραμμίζουμε κάποια σημεία).

Απαντήσεις:

«Η πρώτη σκέψη θα ήταν πως είναι αδύνατον ένας ενσυνείδητος χριστιανός να μπορέσει να επηρεάσει με την πολιτική τις υποθέσεις του έθνους του. Οι αρχές της Αγίας Γραφής έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τη σοφία του κόσμου.

Δεν μπορούμε όμως, να παραβλέψουμε πως ο Ιωσήφ χρησιμοποιήθηκε από τον Θεό στην Αίγυπτο κι ο Δανιήλ στη Βαβυλώνα για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Υπέρβησαν τους σκοπούς του Θεού σε περι-

βάλλοντα πολύ δύσκολα για τους ίδιους, ξένα ως εχθρικά ως προς τα δικά τους πιστεύω, ανήκοντας σε μια μειοψηφία.

Και στις δύο περιπτώσεις **οι άνθρωποι αυτοί, δεν αναρριχήθηκαν στα αξιώματα τους μέσα από τα γρανάζια των πολιτικών συστημάτων. Βρέθηκαν εκεί μέσα από την κυρίαρχη χάρη και κλήση του Θεού στη ζωή τους.** Πολύ απλά, ο Θεός ήθελε και τους έβαλε στις θέσεις αυτές και τους διατήρησε για όσο καιρό έπρεπε.

Υπό αυτές τις συνθήκες θα ήταν εφικτό και σήμερα, κάποιος ή κάποια να βρεθεί σε ανάλογη θέση και να επηρεάσει.»

Γ. Αδάμ

«Κι εγώ έχω ακούσει φωνές, που λένε ότι ο δικός Του άνθρωπος πρέπει να συμμετέχει στην πολιτική. Στις φωνές αυτές απαντώ εκ πείρας (ασχολήθηκα συνδικαλιστικά με τα κοινά) ότι η πολιτική είναι τέχνη του Διαβόλου.

Πίσω από τη βιτρίνα της, είναι ένα διαπλεκόμενο σύστημα αμαρτίας, που φθείρει συνειδήσεις, με αρχιτεχνίτη τον «πατέρα του ψεύδους». Φρονώ ότι στο άγιο παιδί του Θεού δεν ταιριάζει το "λερωμένο κοστούμι" του πολιτικού. Πιστεύω ότι η εμπλοκή του πιστού στην πολιτική είναι επιεικώς πνευματικός "αλληθωρισμός".

Μου προκαλεί μερίδιαμα, πιστός, «ετεροζυγών» με κέντρα αποφάσεων, σ' έναν κόσμο που «κείται εν τω πονηρώ», να νομίζει ότι μπορεί να τον επηρεάσει με τις εν Χριστώ θέσεις του. Αυτό δεν είναι πέσιμο σε παγίδα, αλλά σε λάκκο με φίδια. Ας επηρεάσουμε με τη ζωή μας τον πλησίον μας και ας αφήσουμε τις εθνικές επιρροές... στους πονηρούς του Πονηρού. Είναι ουτοπία να φιλοδοξεί κάποιος ν' αναρριχηθεί σε θέσεις

εξουσίας, μέσ' από ανθρώπινα σχήματα, για να επηρεάσει αποφάσεις (π.χ. γάμος ομοφυλόφιλων, Σκοπτιανό, κ.λπ.).»

† Πάνος Χατζής

Από τις απόψεις του κ. Χ. Νταγκουνάκη, που διαφοροποιούνται κάπως από τις δικές μας, διαλέγουμε μόνο ένα απόσπασμα.

«[...] Ο Ιωσήφ και ο Δανιήλ, που πολλοί τους επικαλούνται, υπάγονται σε άλλη ιστορική και εθνική συγκυρία. Τους χρησιμοποίησε ο Θεός για να βγάλει το λαό Του από τη δουλεία της Αιγύπτου, και να διατηρήσει τη θρησκεία του Γιαχβέ μέσα στη Βαβυλώνα, και να επιβιώσει ο λαός ως έθνος. Το ίδιο και η Εσθήρ και ο Μαροδοχαίος. Υπήρχε ιστορική αναγκαιότητα.

Στην Οικονομία της Εκκλησίας, όμως, ο πιστός χριστιανός (του όποιου δόγματος) καλείται να βγει από τον κόσμο. **Αν ο μέσος Έλληνας έχει απαξιώσει την πολιτική ή τη βλέπει σαν μέσο πλουτισμού, γιατί να την υπηρετήσει ένας πιστός άνθρωπος του Θεού;** Ο Αβραάμ λ.χ. δεν έγινε πολιτικός στην Ουρ. Βγήκε από την Ουρ. Ο Λωτ που έγινε πολιτικός στα Σόδομα, κήκε...»

Χ. Ι. Νταγκουνάκης

Δεν είμαστε λοιπόν οι μόνοι "τρελοί" σ' αυτή τη Γη (Α' Κορ. 4/δ/9). Υπάρχουν και άλλοι –αν και μειοψηφία– που δεν είναι πρόθυμοι να παρυσύρονται «εν βουλή ασεβών» (Ψαλμ. 1/α/1). Εξάλλου υποστηρικτές της αποχής των πιστών από την πολιτική υπάρχουν σε όλα τα δόγματα. (Βλέπε και σελ. 15).

Δεν σημαίνει με τούτο πως οι ετέρως φρονούντες δεν είναι χριστιανοί – και οι Ρωμαίοι στους οποίους ο Παύλος έγραψε να μη «συσχηματίζονται» με τον κόσμο (Ρωμ. 12/ιβ/1-2), και εκείνοι χριστιανοί ήταν...

Καθένας ωστόσο κάνειμόνος τις επιλογές του και αναλόγωςθερίζει, είτε εκ της σαρκός είτε εκ του Πνεύματος (Γαλ. 6/ς/7-8). ❶

Με ή χωρίς τζίβα;

Σχεδόν κάθε ζωγράφος αποφασίζει κάποια στιγμή ν' απαθανατίσει τον ίδιο τον εαυτό του, όπως π.χ. ο εικονιζόμενος Albrecht Durer. Όμως αυτοπροσωπογραφίες δεν γίνονται μόνο ζωγραφικά. Κάποιος μπορεί ν' αποτυπώσει κάλλιστα τον εαυτό του, το χαρακτήρα ή την πολιτεία του, με λόγια. Αυτό πιστεύουμε ότι συμβαίνει στο παρακάτω κείμενο του κ. Ορ. Φραγκόπουλου, το οποίο αναδημοσιεύουμε από το περιοδικό το οποίο εκδίδει.*] Κι αυτός από τη μικρή εκκλησία που υπηρετούσε εισπήδησε σε άλλη μεγαλύτερη –για να επιβληθεί τελικά και στις δύο– ενώ τώρα ίσως ονειρεύεται μια άλλη μεγαλύτερη. Κατά τα λοιπά η έκθεσή του μας βρίσκει σύμφωνους.

[*] «Πνευματικά», Μάιος-Ιούνιος 2009 – www.logiazois.gr/mayjun09_3.htm

Είμαι σίγουρος ότι από τον τίτλο και μόνο, δεν μπορεί εύκολα να καταλάβει κάποιος και να είναι σίγουρος για το τι εννοούμε. Καλύτερα να τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Όλοι μας συμφωνούμε νομίζω ότι μια εκκλησία μεγάλη είναι καλύτερη από μια εκκλησία μικρή. Μια εκκλησία γεμάτη είναι προτιμότερη από μια εκκλησία με λιγυστά άτομα στο ακροατήριο ή στα μέλη της. Μέχρι εδώ τίποτα το κακό, το μεμπτό. Άλλωστε ο ρόλος της εκκλησίας είναι να δέχεται αμαρτωλούς από το σκοτάδι του κόσμου γύρω μας και να τους οδηγεί στη σωτηρία του Ιησού Χριστού με τη διδασκαλία της, το παράδειγμά της, την άγια ζωή της, την υπηρεσία της αγάπης της.

Σωστά μέχρι εδώ.

Υπάρχουν όμως και κάποια άλλα στοιχεία, που ανήκουν στην περιοχή αυτή, όχι και τόσο ...αθώα. Για παράδειγμα, η «μαγεία» τού να κηρύττεις σε ένα μεγάλο ακροατήριο, μια κατάμεστη εκκλησία, η ευχαρίστηση να βλέπεις κόσμο να μπαίνει και να βγαίνει από την εκκλησία, να σε χαιρετούν, να τους χαιρετάς, να σε αναγνωρίζουν, να σε αποδέχονται, να σε «χειροκροτούν» με τον τρόπο τους, να σου είναι αφοσιωμένοι, να ακολουθούν και να ασπάζονται αυτά που

τους λες... δεν είναι μικρό πράγμα. Αντίθετα, θα έλεγα ότι είναι πολύ μεγάλο και ζηλευτό. Για να πούμε όλη την αλήθεια, πρέπει να παίξουν ρόλο κάπου εδώ και τα οικονομικά. Άλλο είναι το ταμείο μιας μικρής συνάθροισης και άλλο μιας μεγάλης εκκλησίας με πολλά μέλη. Και, όπως είναι φυσικό, άλλες δυνατότητες έχεις όταν οι «εισπράξεις» είναι ψηλά. Είναι και η φήμη, το όνομα, ο ανταγωνισμός. «Η εκκλησία του τάδε που μαζεύει τόσους και γεμίζει και ξεχειλίζει...». Αμέσως αυτός ο τάδε παίρνει άλλη θέση στη σκέψη μας. Τον αναγνωρίζουμε, τον θεωρούμε ευλογημένο, αποδεχόμαστε πιο εύκολα αυτά που λέει ή κάνει, τον περιβάλλουμε με αναγνώριση και ιδιαίτερη τιμή, γίνεται σημείο αναφοράς στις συζητήσεις μας, και παράδειγμα προς μίμηση. Γίνεται επιθυμητός, πετυχημένος, αξιόλογος. Θα τον καλέσουμε να μας τιμήσει με την παρουσία του, να μοιραστεί μαζί μας τις επιτυχίες του, ή τις ευλογίες του, όπως τις αποκαλούμε, θα ποθήσουμε αυτό που έχει καταφέρει να το πετύχουμε και εμείς. Μόνο γιατί η εκκλησία του είναι μεγάλη και μαζεύει κόσμο.

Δεν είπαμε τίποτα καινούργιο ή άγνωστο μέχρι τώρα. Τα σοβαρά και επικίνδυνα σημεία βρίσκονται στη βάση, στα θεμέλια αυ-

τού του οικοδομήματος. Μια εκκλησία μεγάλη και ανθηρή δεν είναι εύκολη υπόθεση στις μέρες μας. Ας μη λησμονούμε ότι στις μέρες μας είναι που «επειδή η ανομία θα πληθύνει, η αγάπη των πολλών θα παγώσει», (Ματθ. 24/κδ/12), «οι άνθρωποι θα είναι φιλαυτοί, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι βλάσφημοι, αχάριστοι...» (Β' Τιμ. 3/γ/2-5), «πάντες θα ζητούν τα εαυτών», (Φίλιπ. 2/β/21), «δεν θα ανέχονται την υγιαίνουσα διδασκαλία, αλλά θα επισωρεύουν διδασκάλους κατά της ιδίας αυτών επιθυμίας, γαργαλιζόμενοι την ακοήν», (Β' Τιμ. 2/δ/3). Ο κατάλογος εδώ είναι μακρύς, αλλά ας μείνουμε σ' αυτά τα γνωρίσματα, τα πολύ αντιπροσωπευτικά.

Θα συμφωνήσετε πιστεύω ότι η γνήσια, η ζωντανή, η ευλογημένη Εκκλησία του Ιησού Χριστού ήταν πάντα μικρή σε αριθμό και μεγάλη σε δύναμη. Από τις μέρες της επίγειας ζωής του Ιησού Χριστού, Τον ακολουθούσαν χιλιάδες, γιατί ήξεραν ότι θα ευεργετηθούν στις ανάγκες τους, θα φάνε ίσως να χορτάσουν, θα δουν θαύματα να εντυπωσιαστούν, αλλά μονάδες ήταν αυτοί που Τον πίστευαν και Τον ακολουθούσαν με πίστη στην διδασκαλία Του. Αργότερα, στους αποστολικούς χρόνους, έχουμε μεγάλες επιστροφές, πλήθος πιστών, μεγάλο αριθμό εκκλησιών, αλλά όταν σκύβουμε πιο κοντά, βλέπουμε ότι και εδώ το σώμα των γνήσιων πιστών με άγια και καθαρή ζωή, ήταν πάντοτε μικρό σε αριθμό, αλλά ευλογημένο από τον Θεό. Αυτά τα δύο γνωρίσματα φαίνεται ότι πηγαινούν πάντα μαζί.

Τότε, θα ρωτήσει κάποιος, οι υπόλοιποι τι είναι; Είναι η τζίβα, που λέγαμε στην αρχή, είναι το παραγέμισμα, που χρησιμεύει για να δίνει όγκο, που μας κάνει να φαινόμαστε πολλοί και μεγάλοι. Τζίβα είναι το άχρηστο χόρτο, που όπου μπαίνει δίνει όγκο και νομίζεις ότι κρατάς κάτι μεγάλο και ακριβό, αλλά είναι τζίβα, δηλαδή τίποτα.

Εκκλησία για τον Κύριο είναι το σώμα των αγίων Του, που είναι σοβαροί με το αίμα του Ιησού Χριστού, με αγάπη και πίστη στο Πρόσωπό Του. Δεν ενδιαφέρεται ο Κύριος ούτε για πρόσωπα, ούτε για αριθμούς, ούτε για ο-

νόματα και τίτλους. Αυτά όλα είναι για επίγεια κατανάλωση, μεταξύ των ανθρώπων. Ο Κύριος μπορεί να δουλέψει και με πέντε, και με δέκα, και με έναν, και να κάνει θαύματα, που ολόκληρη στρατιά δεν θα μπορούσε. Είναι γεμάτες οι σελίδες της Αγίας Γραφής με τέτοια παραδείγματα. Αρκεί αυτός ο ένας να είναι σοβαρός και πιστός.

Τότε τι τους θέλουμε τους πολλούς, θα πει κάποιος. Μα είναι για να εξυπηρετούν τη δική μας ματαιοδοξία, φιλαυτία και φιλαρέσκεια. Δεν αναγνωρίζει τίποτα από όλο αυτόν το μάταιο όγκο ο Κύριος για Αυτόν. Ούτε ευλογεί, ούτε εμπιστεύεται. Προσπερνάει και ψάχνει να βρει ανθρώπους που έχουν την καρδιά τους τέλεια σ' Αυτόν.

Εμείς χωρίζουμε τις εκκλησίες σε μεγάλες και μικρές, σημαντικές και ασήμαντες, γνωστές και άγνωστες. Ο Κύριος τις χωρίζει με διαφορετικό κριτήριο: εκκλησίες με ή χωρίς τζίβα! Τη διαφορά την κάνει το κήρυγμα και ο προσανατολισμός της καρδιάς των πιστών του Χριστού. Θέλουν να αρέσουν στον Κύριο τους, η καθημερινή ζωή τους να είναι άγια και καθαρή μπροστά στα μάτια Του και να είναι εύχρηστα όργανα στα χέρια Του; Δεν τους ενδιαφέρουν ούτε οι αριθμοί, ούτε η γνώμη ή η εντύπωση των άλλων. Τους ενδιαφέρει αποκλειστικά η γνώμη του Κυρίου τους. Τέτοιοι πιστοί, με τέτοια γνωρίσματα και χαρακτηριστικά, ποτέ δεν ήταν πολλοί, ούτε μεγάλος αριθμός ή πλήθος. Η «στενή και τεθλιμμένη οδός» που οδηγεί στην αιώνια ζωή ήταν πάντα για λίγους, που όμως είναι εκλεκτοί από τον Κύριο.

Η τζίβα είναι για να εξυπηρετεί τον άνθρωπο, τη σάρκα, τον εγωισμό. Ακούνε κήρυγματα, ακολουθούν από απόσταση, δεν έχουν πρόοδο και αύξηση πνευματική. Χρησιμεύουν μόνο για να φαίνεται η εκκλησία μεγάλη και το ακροατήριο πολυπληθές. Εδώ όμως χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Για να έχει και να συντηρεί την τζίβα στην εκκλησία ένας εργάτης του Θεού, πρέπει να κάνει σημαντικές εκπνώσεις στην υπηρεσία του, να αλλοιώνει τη φωνή και την οδηγία του Αγίου Πνεύμα-

τος, να ζει και να υπηρετεί ένα κράμα με στοιχεία αλήθειας, αλλά και συναισθήματος και λογικής, και πολύ συχνά να παρεμβάλλονται και οι σκοπιμότητες και οι προσωπικές εξυπηρετήσεις. Θα αναγκαστεί να φαρδύνει το δρόμο, να αποσιωπήσει αμαρτίες, να εφαρμόσει «δύο μέτρα και δύο σταθμά» στο άγιο έργο του Κυρίου. Με αυτούς τους τρόπους μεγαλώνει γρήγορα και εύκολα η εκκλησία σε αριθμό, δηλαδή σε όγκο, αλλά χωρίς πρόοδο και ανάπτυξη πνευματική. Το άλλο σοβαρό σημείο είναι ότι αυτές οι προσπάθειες κινδυνεύουν πολύ, γιατί δεν είναι χτισμένες στο βράχο, αλλά στην άμμο, (Ματθ. 7/Ζ/26). Δεν υπάρχει η ευλογία του Θεού στη ζωή τους και συχνά δίνουν τόπο στο διάβολο, για να τους διαλύσει. Αυτό το τελευταίο δε συμβαίνει πάντα, γιατί ο διάβολος κάποτε συντηρεί τόπους, όπου θα οδηγούνται οι ψυχές για να αποκοιμηθούν με ψέματα και να χαθούν αιώνια... Είναι γεγονός ότι το «παραγέμισμα» στην εκκλησία δεν αποτελείται από αφιερωμένους, πιστούς και καθαρούς ανθρώπους. Συνήθως ζουν ζωή συμβιβασμένη, είναι χλιαροί, χαλαροί και επιπόλαιοι. Μολύνουν και μολύνονται. Πρακτικά δεν ανήκουν στον Κύριο, αλλά στον εαυτό τους. Έχουν ειδωλολατρία και εγωισμό. Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς πόσο «νερωμένο» πρέπει να είναι το κήρυγμα και η ζωή της εκκλησίας που ανέχεται και συντηρεί το άχρηστο χόρτο, που μόνο για παραγέμισμα κάνει, αλλά συντηρεί ψευδαισθήσεις και ικανοποιεί τη σάρκα. Η πράξη έχει δείξει, ότι είναι επιλογή συνειδητή του κάθε σώματος τι κατεύθυνση θα πάρει. Θα εξυπηρετεί τα προστάγματα και τα ερεθίσματα της σάρκας ή θα αρέσει στον Θεό;

Με βάση τα όσα λέμε, υπάρχουν εκκλησίες, που πρέπει να αδειάσουν, για να ξεκινήσουν από την αρχή. Να χτιστούν σωστά στη ζωή της αγιότητας και της πιστότητας. Όμως και αυτό δεν είναι εύκολο, διότι έτσι και αγγίζεις την τζίβα, έτσι και μεταφέρεις ελέγχους και αλήθειες του Κυρίου που πονούν ή προβληματίζουν, δημιουργείται αντίδραση

και αντίσταση διατήρησης και συντήρησης. Ζούμε στην εποχή «των πολλών», που έχουν δύναμη και ισχύ. Οι πολλοί είναι σπουδαίο όπλο, με βάση την τάση της εποχής μας. Όταν τους έχεις με το μέρος σου, πολλά μπορείς να καταφέρεις εδώ κάτω στη Γη. Γι' αυτό το λόγο και δεν τους δυσαρεστείς και πρέπει να τους έχεις ευχαριστημένους.

Την ίδια ώρα, που γίνονται όλα αυτά στην εκκλησία των ημερών μας που βρίσκεται στο τελευταίο σκαλοπάτι, ο Κύριος, που διερευνά «νεφρούς και καρδιάς» και που δεν ενδιαφέρεται για τα νούμερα όπως εμείς, αλλά για την ποιότητα της πίστης μας, σκέφτεται με πόνο «το όνομα έχεις ότι ζεις, αλλά είσαι νεκρός» και έχει την αίσθηση ότι απευθύνεται για άλλη μια φορά στην «ετοιμοθάνατη» εκκλησία της Λαοδικείας, (Αποκ. 2/β/14-22).

Στις μέρες μας οι εκκλησίες με τζίβα έχουν ζήτηση. Μπορεί να παρακολουθήσεις ένα κήρυγμα, να τελειώσει η ώρα όμορφα, ευχάριστα, να μη θυμάσαι απολύτως τίποτα, αλλά να έχεις μείνει ενθουσιασμένος από το μεγάλο πλήθος, τη συμμετοχή, το διάκοσμο, την ατμόσφαιρα. Και αυτό φυσικά και θα σχολιάζεις. Οι πνευματικοί άνθρωποι μένουν αδιάφοροι σε όλα αυτά. Το μοναδικό τους μέλημα είναι να αρέσουν στον Κύριό τους και να κάνουν με χαρά το τέλειο θέλημά Του. Η αμοιβή σε αυτή τη θέση της καρδιάς είναι μεγάλη. Μας συμφέρει να υπηρετήσουμε με καθαρή καρδιά, χωρίς προσμειξεις, την αλήθεια του Ευαγγελίου, με έλεγχο, με άγια ζωή, με πιστότητα, με καθαρά χέρια, με συσταυρωμένο το εγώ μας στο σταυρό του Ιησού Χριστού. Σίγουρα μια τέτοια διακονία δεν προσελκύει κόσμο, δεν φτιάχνει ενθουσιασμένα πλήθη, δεν γεμίζει αίθουσες, δεν γυαλίζει στα μάτια των πολλών. Αυτό που μετράει όμως είναι ο Ουρανός και ο Θεός του Ουρανού, που τέτοιους ανθρώπους μονάχα αναγνωρίζει, ευλογεί και δέχεται, γιατί μόνον αυτοί μπορούν να κληρονομήσουν τη Βασιλεία Του. Στον Ουρανό του Κυρίου ούτε χρειάζεται, αλλά ούτε και περνάει η τζίβα!

Αλληλογραφία με τους Αναγνώστες

Για τον ποιμένα Καρμπόνη

Με αφορμή όσα γράψαμε για την εκδημία του, η κ. Γ.Κ.Μ. από τον Άλιμο έστειλε την παρακάτω επιστολή:

Σας γράφω με την αφορμή ενός δημοσιεύματός σας για τον κ. Καρμπόνη στο περιοδικό "ΤΥΧΙΚΟΣ" του Μαρτίου-Απριλίου 2009, σελ. 29 το οποίο εντελώς τυχαία έπεσε στα χέρια μου και μάλιστα για πρώτη φορά.

Δεν σας γνωρίζω και δεν με γνωρίζετε (είμαι Ελληνίδα από το εξωτερικό –Αμερική– που τα τελευταία λίγα χρόνια ζω στην Ελλάδα και πηγαίνω στην Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία της Αλκιβιάδου στην Αθήνα).

Είμαι σίγουρη ότι η δική σας γνωριμία με τον κ. Θάνο Καρμπόνη θα ήταν πολύ ευρύτερη από τη δική μου και πολύ μεγαλύτερης χρονικής διάρκειας, ίσως δε να είχατε άμεση αντίληψη για ορισμένα από αυτά για τα οποία τον κατηγορείτε – δυστυχώς με λεξιλόγιο, κατά τη γνώμη μου, μη προσήκον σε περιοδικό πιστών του Χριστού. Ίσως να είχατε έρθει και σε προσωπική σύγκρουση μαζί του λόγω θέσεών του τις οποίες χαρακτηρίζετε με τόσο υποτιμητικά επίθετα.

Ο Δαβίδ όμως; Ας θυμηθούμε από ποια σκοπιά είδε τη δολοφονία του Σαούλ. Αποκλειστικά και μόνο από τη σκοπιά του ότι ήταν ο άνθρωπος που είχε χρίσει ο Θεός να οδηγήσει το λαό Ισραήλ το συγκεκριμένο εκείνο διάστημα. Και αντί να βρει την ευκαιρία να εκφράσει τα δικά του (αποδεικνυόμενα και αντικειμενικώς) δίκαια παράπονα κατά του Σαούλ, κυριεύεται από άγια οργή για την προσβολή που έγινε εναντίον της βούλησης του Κυρίου. Οποιαδήποτε και

όσο βάσιμα να ήταν και τα τυχόν δικά σας παράπονα εναντίον του ποιμένα Καρμπόνη, δεν θα ήταν το παράδειγμα του Δαβίδ ένας ασφαλέστερος οδηγός για το άρθρο σας;

Είχα την ευκαιρία να είμαι στην εκκλησία δύο βδομάδες πριν το θάνατο του κ. Καρμπόνη και ν' ακούσω το προτελευταίο του κήρυγμα. Γιατί το λέω κήρυγμα; Σαν "εκμυστήρευση" ψυχής ακούστηκε. Ο κ. Καρμπόνης μίλησε για δύο πράγματα που και τα δύο ήταν προφανώς άμεσα συνδεδεμένα με τα όσα έβλεπε ο ίδιος με τα πνευματικά του μάτια. Για τη Δόξα του Ουρανού και για την ταπείνωση. Όταν δε μίλησε για την ταπείνωση, σαν τη μόνη προϋπόθεση προσέλευσης του ανθρώπου ενώπιον της Αγιότητας του Θρόνου του Θεού, παράξενο, δεν "κήρυξε" ταπείνωση (με τεντωμένο το δάχτυλο και στεντόρεια φωνή). "Απέπνεε" ταπείνωση. Σε τι "υψηλούς τόπους" είχε τυχόν ανέβει στη ζωή του ο κ. Καρμπόνης μόνο εκείνος και ο Κύριος το γνωρίζουν. Τι "υψηλούς τόπους" μπορεί να ιππεύουμε εσείς κι εγώ καθημερινά, πάλι είναι μεταξύ μας και του Κυρίου. Εκείνη όμως την Κυριακή ο κ. Καρμπόνης είχε το κεφάλι γερμένο πάνω στον άμβωνα, τη φωνή κατεβασμένη, τον τόνο ικετευτικό μάλλον παρά ορμηνευτικό και νομίζω πως ο Θεός του αποκάλυπτε ακόμα βαθύτερα από ό,τι ίσως είχε ποτέ γνωρίσει πριν, ποια είναι η μόνη θέση του πιστού μπροστά στον Κύριό του και Θεό του: η θέση της συντριμμένης και ταπεινωμένης καρδιάς.

Αν αυτό μου το μήνυμα σας μιλήσει πνευματικά, αν το χρησιμοποιήσει ο Θεός γι' αυτό το σκοπό, μη διστάσετε να γράψετε

τε ένα δεύτερο άρθρο στο περιοδικό σας για τον κ. Καρμπόνη. Ο Κύριός μας είναι πάντοτε Κύριος "δεύτερων ευκαιριών."

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Ευχαριστούμε πολύ για την ευγενική σας επιστολή υπέρ του Θ. Καρμπόνη, κάτι το οποίο δεν είχαν το θάρρος ή δεν ένιωσαν το καθήκον ή την ανάγκη να κάνουν άλλοι που έζησαν μαζί του περισσότερα από τα λίγα χρόνια της δικής σας επικωνίας. (Παρεμπιπτόντως στην Ελλάδα οι εκλιπόντες δεν αποκαλούνται πλέον κύριοι).

Όπως εξηγήσαμε και στο τεύχος Μαΐου-Ιουνίου, το σύντομο κείμενό μας στο οποίο αναφέρεστε, είχε στόχο ούτε να τιμήσει ούτε να μειώσει την μνήμη του Θ.Κ. αλλά να καταγράψει δημοσιογραφικά το γεγονός της εκδημίας του και να σημειώσει δυο τρία στοιχεία που είχαν σχέση με την δημόσια δράση του αλλά και με το περιοδικό μας.

Αν κάποιος θέλετε να βλέπετε στο πρόσωπό του έναν «κεχρισμένο» κατά το σύστημα της Παλαιάς Διαθήκης, αυτό είναι δικαίωμά σας, δεν παύει εντούτοις να είναι **ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΝΤΙΘΕΤΟ με την Καινή Διαθήκη, όπου ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΈΧΟΥΝ Ένα και το αυτό χρίσμα.** (Α΄ Ιωάν. 2/β/20,27).

Μας κατηγορείτε για λεξιλόγιο «δυστυχώς μη προσήκον σε περιοδικό πιστών του Χριστού». Διαβάσαμε ξανά και ξανά το κείμενό μας αλλά δεν βρήκαμε ΟΥΤΕ ΜΙΑ εξωπραγματική ή βλάσφημη λέξη σε βάρος του εκλιπόντος. Αντίθετα σημειώσαμε ότι **«Τα θετικά στοιχεία της δράσης του αναμφίβολα θα προβληθούν από άλλους.»** Ακόμη και τις επιθέσεις του προς το περιοδικό μας τις αποδώσαμε **«στο ακαταλόγιστο λόγω των γηρατειών και της κλονισμένης του υγείας».** Τι άλλο έπρεπε να κάνουμε, να γράψουμε διθυράμβους;

Αν στο προτελευταίο του κήρυγμα ο Θ.Κ. είχε ανέβει σε "υψηλούς τόπους" –ό-

πως λέτε– και αν εκείνη την Κυριακή που «είχε το κεφάλι γερμένο πάνω στον άμβωνα, τη φωνή κατεβασμένη, τον τόνο ικετευτικό μάλλον παρά ερμηνευτικό» συνέβηκε το «θαύμα», θα ήμασταν οι πρώτοι που θα το ευχόμασταν και θα το χαιρόμασταν.

Αγαπητή κυρία Μ., καθένας γράφει την ιστορία του σ' αυτή τη γη, και τα δημόσια πρόσωπα έχουν ευθύνη για τα λάθη τους. Βεβαίως η τελική κρίση ανήκει στον Χριστό, όμως οι ζώντες οφείλουν **να παρατηρούν όσους βαδίζουν ορθά** (Φίλιπ. 3/γ/17) και **να αποδίδουν διπλή τιμή στους καλούς πρεσβύτερους** (Α΄ Τιμ. 5/ε/17) ενώ απέναντι σε ανθρώπους όπως ο φιλοπρωτεύων Διοτρεφής **να μη μιμούνται το κακόν** (Γ' Ιωάν. 1/α/9-11).

Περιοριστήκαμε στα όσα λίγα γράψαμε στο αρχικό μας σημείωμα επειδή δεν είχαμε πρόθεση να πλήξουμε τον Θ.Κ. και μάλιστα νεκρό. Δεν θα παρασυρθούμε στον πειρασμό να το κάνουμε ούτε τώρα. Αν όμως εσείς θέλετε να μάθετε περισσότερα, αναρωτηθείτε τι προκάλεσε τα σχίσματα της Αλκιβιάδου και όχι μόνο, ποιες μάχες γίνονται σήμερα στον πύργο της μεταξύ των επιγόνων και, αλήθεια, ποιο το περιεχόμενο της διαθήκης του ΓΑΪΤΑΝΟΥ-ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΑΡΜΠΟΝΗ (όπως την έχει υπογράψει).

Εκτιμούμε την αγαθή σας διάθεση και σας συγχαίρουμε που μόνον εσείς σαν μια άλλη **«Ρεσφά, θυγάτηρ του Αϊά»** (Β' Σαμ. 21/κα/10), αναλάβετε τον κόπο να τον υπερασπισθείτε από την υποτιθέμενη δική μας "αδικία", **όταν την ίδια ώρα εκείνοι που όφειλαν να το κάνουν «περί τα κληρονομικά τιρβάζουν»...**

ΣΗΜ.: Στο μεταξύ κυκλοφόρησαν τα τεύχη 59 και 60 του 3μηνου περιοδικού **«Ελεύθερο Ευαγγελικό Βήμα»** (Απρ.-Σεπ. 2009) που εκδίδει ο διαδεχτής τον Θ.Κ. κ. **Σπ. Φίλος**, χωρίς να δημοσιευτούν οι κυριότερες ομιλίες στην κηδεία του εκλιπόντα –επειδή προφανώς οι ομιλητές δεν είναι αρεστοί στη σημερινή ηγεσία– γεγονός αποκαλυπτικό της σκληρής διαμάχης των "δελφίνων" για τον Πύργο της Αλκιβιάδου.

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

« ΚΑΙ ΑΡΑΤΩ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΑΥΤΟΥ... »

Παλαιά παράδοση, από τους βυζαντινούς χρόνους, θέλει στους νεοβαπτιζόμενους να δωρίζεται από τον ανάδοχο επιστήθιος σταυρός ως ανάμνηση του γεγονότος και μαρτυρία στη ζωή του, που ίσως βρίσκει κάποια "βιβλική" προέλευση στον λόγο που είπε ο Χριστός: «**Εάν τις θέλη να έλθη οπίσω μου, ας απαρνηθή εαυτόν και ας σηκώση τον σταυρόν αυτού και ας με ακολουθή**» (Ματθ. 16/ις/25).

Δεν ήταν δυνατόν, βέβαια, το έθιμο αυτό να μην δαιμονοποιηθεί... Ως πρώτη αλλαγή, από σύμβολο θανάτου έγινε φυλακτό και κόσμημα. Ύστερα έγινε αντικείμενο δεισδαιμονίας και μετά εμπορικής εκμετάλλευσης κ.ο.κ..

Πρόσφατα μια ελληνική εταιρεία πρόσφερε:

«Για μια νέα ζωή... ένα δώρο για μία ζωή! Το πιο όμορφο δώρο για τη βάπτιση του και ταυτόχρονα, το δώρο που θα κρατήσει για πάντα είναι ο σταυρός του νονού. Χαρίστε του ένα σταυρό [...], επιλέγοντας ανάμεσα σε περισσότερα από 250 σχέδια και κερδίστε για χάρη του το θαυμασμό όλων. Διαλέξτε με τη σιγουριά της επώνυμης επιλογής που συνοδεύεται από περιγραφή προϊόντος, πιστοποίηση γνησιότητας και εγγύηση ποιότητας κατασκευής. Διαλέξτε με αγάπη, διαλέξτε [...].»

Εκατομμύρια στον κόσμο –από διάφορες εκκλησίες– αντιμετωπίζουν τον ΣΤΑΥΡΟ της χριστιανικής ζωής ως κόσμημα, σκουλαρίκι κ.λπ., χωρίς να αγγίζει διόλου το χαρακτήρα τους ούτε να αι-

σθάνονται τις συνέπειες της σταυρωμένης ζωής του Χριστού! Κατά τα λοιπά είναι "χριστιανοί" κι αλίμονο σε όποιον τολμήσει ν' αμφισβητήσει τούτη την ιδιότητα...

Και η μεν εταιρεία εγγυάται «**πιστοποίηση γνησιότητας και εγγύηση ποιότητας**» όσον αφορά το μέταλλο· για το σταυρό της χριστιανικής ζωής ΠΟΙΑ ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΑ ΥΠΑΡΧΕΙ;...

Αν τώρα εκφράσουμε την απορία, πώς φαντάστηκαν οι έμποροι να κρεμάσουν το σταυρό κάτω από τον αφαλό, όπως στη φωτογραφία, μάλλον ως αφελείς θα μας χαρακτήριζαν και άσχετους με τη σύγχρονη "κουλτούρα"... ΕΥΤΥΧΩΣ ! ☹

«ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΥΝ ΜΗ ΑΜΑΡΤΑΝΕ !»

Εξαιτίας κάποιας ασάφειας όσων έγραψε ο κ. Στ. Κατσάρκας σε προηγούμενα τεύχη του περιοδικού «**Θεσσαλονικείς**» σχετικά με την ομοφυλομανία [ομοφυλοφιλία] προκλήθηκε αλληλογραφία και νέα αρθρογραφία. Και ο μεν κ. Σ.Κ. διευκρίνισε στο τεύχος 250 κάπως τις απόψεις του, όμως ο εκδότης με τους «**Προβληματισμούς**» του (σελ. 5) θόλωσε πάλι τα νερά. Ακόμη κι αν παραβλέψουμε το γεγονός ότι η περικοπή της Μοιχαλίδος (Ιωάν. 8/η/1-11) ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ

ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ, απορούμε πώς ο κ. Δημ. Κ-ς λησμόνησε την καταληκτική φράση που αποδίδεται στον Ιησού: «**ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΥΝ ΜΗ ΑΜΑΡΤΑΝΕ**».

Είναι εύκολο να λέγεται στους πιστούς **ΝΑ ΑΓΑΠΟΥΝ** τους ομοφυλομανείς –και έτσι πρέπει να γίνεται– αλλά γιατί είναι δύσκολο να λέγεται στους τελευταίους πως **η διαγωγή τους αυτή είναι ΑΜΑΡΤΩΛΗ και τους αποκλείει από τη Βασιλεία του Θεού εφόσον επιμένουν σ' αυτήν;** (Α' Κορ. 6/ς/9)

ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ (Συνέχεια)

Με αφορμή ομότιτλη παρατήρηση στο προηγούμενο τεύχος («**Διαβάσματα**» σελ. 25), κάποιος αναγνώστης διαμαρτυρήθηκε ότι με όσα γράφαμε εκεί αδικήσαμε τις κοπέλες υπέρ των ανδρών, πολλοί από τους οποίους κατηγορούνται για δειλία και "βόλεμα" κοντά στις μαμάδες τους.

Επειδή ίσως κατά κάποιο τρόπο θα μπορούσε να μείνει μια τέτοια εντύπωση, η παρατήρησή μας θα ήταν πιο σωστή αν είχαμε προσθέσει ότι:

«Επίσης πολλές από τις νέες προσεγγίζουν σήμερα το γάμο με το διαζύγιο ως ένα εργαλείο πίεσης στην τσάντα τους, γεγονός που κάνει τους νέους να σκέφτονται πολύ απέναντι στον κίνδυνο να ενώσουν τη ζωή τους με άτομο που έχει τέτοιες αντιλήψεις, καθαρά επηρεασμένες από το κοσμικό φρόνημα.»

Πέρα από τα παραπάνω χρειάζεται άλλη μια φορά να εξηγήσουμε πως όσα γράφονται στον «**Τ**» είναι αποτέλεσμα έρευνας και διαρκούς δημοσιογραφικής ενημέρωσης.

Δεν έχουμε τίποτα εναντίον των κορι-

τσιών, ούτε προσωποληπτούμε υπέρ του ενός φύλου εις βάρος του άλλου. Αναγνωρίζουμε με λύπη, εντούτοις, ότι το κοσμικό πνεύμα έχει διαβρώσει σε μεγάλο βαθμό τον τρόπο σκέψης πολλών ονομαζόμενων "χριστιανών" (ανδρών και γυναικών εξίσου) σε βαθμό που οι αρχές και οι αξίες της Βίβλου να θεωρούνται απαρχαιωμένες, ανεφάρμοστες και όχι υποχρεωτικές.

Όταν οι σκέψεις ακόμη και των χριστιανών νέων διαμορφώνονται από την **Opra Winfrey** και ανάλογες τηλεοπτικές εκπομπές, τότε οι γονείς και οι πνευματικοί ηγέτες θα πρέπει να σκεφτούν πολύ για το παρόν και το μέλλον των οικογενειών και των κοινωνιών τις οποίες υποτίθεται ότι διακονούν.

Ο γάμος μεταξύ των πιστών ανέκαθεν ήταν **ΕΥΛΟΓΙΑ**, στις μέρες μας όμως έχει τη μομφή της **ΚΑΤΑΡΑΣ**. Οι χωρισμοί σε αρραβώνες αλλά και γάμους δεν είναι πλέον σπάνιοι· οι δεύτεροι γάμοι, οι μοноγονεϊκές "οικογένειες", τα παιδιά που

μεγαλώνουν με τις γιαγιάδες και άλλα δράματα που διόλου δεν ταιριάζουν με την βιβλική εικόνα για το γάμο, όλο και πληθαίνουν ανάμεσα στις χριστεπώνυμες κοινωνίες.

Εμείς τέτοιες καταστάσεις ούτε τις επιθυμούμε ούτε τις δικαιολογούμε. Εξυπακούεται δε ότι σ' αυτό το κατάντημα έχουν παίξει σο-

βαρό ρόλο και οι γονείς και οι υπεύθυνοι των ομίλων νέων των Εκκλησιών, για τούτο η ευθύνη όλων –και ατομικά και συλλογικά– είναι τεράστια και οι συνέπειες σκληρές. ❧

28ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Μετά από απουσία ετών, παρακολουθήσαμε εφέτος το **28ο Ιεραποστολικό Συνέδριο της Λεπτοκαρυάς**. Είχαμε γράψει στον «Τ» τις εντυπώσεις μας για την πορεία του Συνεδρίου και το 2002 και το 2005, καθώς τα τελευταία χρόνια δείχνει να έχει χάσει την ουσία του και τον προσανατολισμό του και, δυστυχώς, τα πράγματα συνεχίζουν στην ίδια μάλλον στείρα πορεία.

Γνώμη μας είναι πως αντί να εστιάζει στη δραστηριοποίηση του λαού του Θεού για το έργο της διάδοσης του Ευαγγελίου, μάλλον επικεντρώνεται –τουλάχιστον αυτή είναι η δική μας εντύπωση– στην προβολή συγκεκριμένων κινήσεων, μέλη των οποίων κυρίως απαρτίζουν την οργανωτική επιτροπή και σηκώνουν το βάρος της διοργάνωσης.

Επίσης αξιοπρόσεκτη ήταν η σχεδόν ολοκληρωτική απουσία εκκλησιαστικών ποιμένων, γεγονός που αποκαλύπτει την σιωπηρή έστω αποστασιοποίησή τους από τα τεκταινόμενα.

Το ίδιο ολοένα και περισσότερο περιορίζεται η συμμετοχή ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας, καθώς τα πάντα έχουν αλωθεί από νεαρά άτομα, φορείς μιας ξένης κουλτούρας που δεν λέει πολλά στο σώμα της Εκκλησίας στη χώρα μας και οι οποίοι, με τις απρόσεκτες ενδυμασίες τους καθώς και την ονομαζόμενη δήθεν «Ομάδα Λατρείας» θορυβούν ως άλλοι ιερείς του Βάαλ (Α' Βασ. 18/1η/27), και φέρνουν συνεχώς στο νου το λόγο της Καινής Διαθήκης: «**Παραλαμβάνοντες**

βασιλείαν ασάλευτον, ας κρατώμεν την χάριν, διά της οποίας να λατρεύωμεν ευαρέστως τον Θεόν ΜΕ ΣΕΒΑΣ ΚΑΙ ΕΥΛΑΒΕΙΑΝ. Διότι ο Θεός ημών είναι πυρ καταναλίσκον» (Εβρ. 12/ιβ/28-29).

Από τις όντως ενδιαφέρουσες εισηγήσεις του Βούλγαρου κεντρικού ομιλητή, ιδιαίτερως ξεχωρίσαμε μια παρατήρηση του Τούρκου Γενικού Μουφτή της Άγκυρας, που του είπε σε πρόσφατη συνάντησή τους: «**Εσείς οι Χριστιανοί χάνετε απέναντι στο Ισλάμ επειδή δεν ζείτε σύμφωνα με εκείνα που λέτε ότι πιστεύετε!**»!

Όμως αυτή η ρεαλιστική διαπίστωση φαίνεται να μη βρίσκει ευήκοα ώτα στους Έλληνες ονομαζόμενους πιστούς. ❧

Εκ καρδίας

Τ

Ευχαριστούμε θερμά όλους όσους έσπευσαν να συλληπτηθούν για το θάνατο της μητέρας μας!

Ο πλανήτης κινδυνεύει...

Ζητούν να κάνουμε οικονομία στην ενέργεια, αλλάζοντας το κλιματιστικό –όσοι έχουν– και κλείνοντας την πόρτα στο ψυγείο μας... Σ' αυτό καλά κάνουν, και πρέπει όλοι να το αντιληφθούμε σοβαρά και να προσέχουμε όσο μπορούμε.

Από την άλλη πλευρά όμως οι κυβερνήτες, όχι μόνο των μεγάλων χωρών αλλά και των μικρών σαν τη δική μας, ξοδεύουν εκατομμύρια βαρέλια πετρέλαιο και άλλα καύσιμα για δήθεν "αμυντικές" δαπάνες και άλλες εκδηλώσεις εντυπωσιασμού. Όμως...

- Σκέφτηκε κανείς πόση ενέργεια και πόσες ανθρωποώρες / εργατοώρες σπαταλήθηκαν τα τελευταία 6 χρόνια στον πόλεμο του Ιράκ, μόνο και μόνο για να γίνει το κέφι των διαβόπτων Μπους, Μπλερ και των συνεταιρών τους (χωρίς αυτός να είναι ο μόνος πόλεμος στις μέρες μας);
- Σκέφτεται κανείς πόση ενέργεια και πόσα χρήματα σπαταλιούνται στο Αιγαίο, κάθε φορά που ένα τουρκικό αεροπλάνο ή ακταιωρός παραβιάζουν τα σύνορά μας, για να μην αλλάξουν οι γραμμές στο χάρτη, όπως και για να υποδεχόμαστε στους δύστυχους ή τυχοδιώκτες (δεν είναι όλοι ίδιοι) αλλοδαπούς που εισρέουν παράνομα στη χώρα;
- Σκέφτεται κανείς πόσα εκατομμύρια ευρώ, πόσοι τόνοι χαρτί και μελάνι, πόσα μεγαβάτ ηλεκτρικού και πόσες ώρες τηλε-διαφήμισης καταναλώθηκαν στις τελευταίες εκλογές –που, ως φαίνεται, σύντομα θα ξαναγίνουν– για να προβληθούν οι "εθνοσωτήρες" μας, που μόνο στα πανηγύρια θέλουν να φωτίζονται αλλά τις άλλες τους "δουλειές" προτιμούν να τις κάνουν στο σκοτάδι... και όσον αφορά τις αφίσες με τις φάτσες τους κανείς δε σκέφτηκε να τις αφαιρέσει από τις εθνικές οδούς όπου ρυπαίνουν όχι μόνο το περιβάλλον αλλά και την αισθητική μας;

Πάντως ζητούν από εσένα να κάνεις οικονομία... και κυρίως **ΝΑ ΣΒΗΝΕΙΣ ΤΟ ΦΩΣ!**
Δεν το θέλουν το φως, επειδή δεν θέλουν να δεις, άνθρωπε, τις ατασθαλίες τους, τα μαγειρέματά τους και τις υπόγειες διεργασίες και διαπλοκές τους. Δεν πρέπει να βλέπεις και να καταλαβαίνεις. Δεν το θέλουν... Δεν τους συμφέρει...

Εμείς εδώ στον «Τ» κάνουμε οικονομία όπου πρέπει, όχι βέβαια για το χατίρι των επιτήδειων αλλά για το καλό του κόσμου, των παιδιών και των οικογενειών μας. Και παράλληλα –όπου και όσο μπορούμε– προσπαθούμε να φωτίζουμε τα σκοτάδια της ζωής με το φως της αλήθειας και του Ευαγγελίου του Χριστού.

Σας είχαμε πει την αλήθεια!

Οι παρακάτω σειρές γράφονται σήμερα 1-7-2009, που από τις ειδήσεις μάθαμε πως άρχισε η αποχώρηση των Αμερικανών εισβολέων στο Ιράκ, και η κυβέρνηση της χώρας ανακήρυξε την ημέρα ως εορτή εθνικής ανεξαρτησίας.

Πριν από 6 χρόνια όλα τα μεγάφωνα και όλες οι οθόνες του κόσμου μιλούσαν για τα όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ και για τον κίνδυνο εξαφάνισης του δυτικού πολιτισμού, όμως εμείς επιμένουμε πως ούτε τέτοια όπλα υπήρχαν ούτε ο Σαντάμ ήταν τόσο "επικίνδυνος".

Αντίθετα εξηγήσαμε -προσπαθήσαμε τουλάχιστον- πως όλος αυτός ο βρόμικος πόλεμος γινόταν για να καταστραφεί η εθνική κυριαρχία. Στόχος ήταν αφενός να αδειάσουν οι αποθήκες στα ερ-

γοστάσια των όπλων και πυρομαχικών, να καταστραφεί η υποδομή της χώρας και στη συνέχεια να παραδοθεί στα χέρια των μεγάλων πολυεθνικών εταιρειών για να εκτελέσουν μεγάλα έργα ανοικοδόμησης και να αποκομίσουν τεράστια κέρδη.

Μέχρι σήμερα, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία (βλ. Πίνακα) έχουν σκοτωθεί **4.323** και έχουν τραυματιστεί περισσότεροι από **100.000** Αμερικανοί στρατιώτες.[1] Το ίδιο διάστημα σύμφωνα με αμερικανικές πηγές ο αριθμός των Ιρακινών νεκρών είναι **1.320.110** άνθρωποι.[2] Οι πληροφορίες προέρχονται από πηγές των ΗΠΑ και στους αριθμούς αυτούς δεν περιλαμβάνονται απώλειες των άλλων κρατών της συμμαχίας (Βρετανοί, Αυστραλοί, Ιταλοί κ.λπ.) ούτε οι νεκροί του πολέμου στο Αφγανιστάν. Για τα πολεμοφόδια δε, ούτε λόγος να γίνεται...

Πόσο φτηνή είναι η ζωή του ανθρώπου, όταν πρόκειται να υπηρετηθούν ιδιοτελή συμφέροντα. Και πόσο πρόστυχο είναι, όταν αυτά τα ιδιοτελή συμφέροντα βαφτίζονται **ΕΘΝΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ...**

Μακάρι να μην γίνονταν τέτοιες σφαγές αθώων ανθρώπων στο όνομα του κέρδους, όσο όμως υπάρχει αυτό το σύστημα και, δυστυχώς, οι λαοί τέτοιους ηγέτες θα διαλέγουν, σε τέτοια εγκλήματα θα είναι ηθικά συνένοχοι -είτε το καταλαβαίνουν είτε όχι- όπως ο αγαπητός Α.Κ., που τόσο επιμένει να μας κατηγορεί ως επηρεασμένους από α-ντιαμερικανικό μένος...

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ, ΕΛΘΕΤΩ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥ!

[1] <http://www.antiwar.com/casualties>. [2] <http://www.justforeignpolicy.org/iraq>

Casualties in Iraq

The Human Cost of Occupation

Edited by Margaret Griffin :: Contact

American Military Casualties in Iraq

Date	Total	In Combat
American Deaths		
Since war began (3/19/03):	4323	3463
Since "Mission Accomplished" (5/1/03) (the list)	4184	3355
Since Capture of Saddam (12/13/03):	3862	3158
Since Handover (6/29/04):	3464	2830
Since Obama Inauguration (1/20/09):	95	29
American Wounded		
	Official	Estimated
Total Wounded:	31368	Over 100000

Latest Fatality June 29, 2009

Page last updated 9/23/09 10:32 am EDT

Κ.Ε.Δ.Δ.Κ.Σ.
2009

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN